

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKLAKA

Amerikanın Kıbrıs politikası:
— Üzümünü ye de bağıni sorma!

DEV ÇEKİLİŞTE

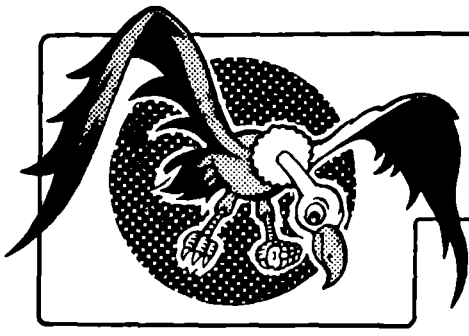
7milyon...

Türkiye İş Bankası,
şimdiye kadar
görülmemiş
zenginlikte bir çekiliş
yapıyor ve 1 defada
tam 7 MİLYON lira
tutarında ikramiye
dağıtıyor: İstanbul'da
60 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
5 adet 50.000 lira
10 adet 25.000 lira
50 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira ayrıca
35 000 kişiye para ikramiyesi.
DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız.
İş Bankasının ikramiye
çekilişleri halk huzurunda
otomatik makinalarla yapılmaktadır.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 8740—195)

AKBABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 43 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 22 Ekim 1964

Yurtta Sulh Olmayınca!

SÖYLEMESİ zor, söylemesi acı... Ama Kıbrıs'ı kaybettik.

Neden mi?.. Kendimizi kaybettik te ondan.

Dünyanın bir Hasta Adamı vardı. Bu hasta adam, ölmeden mirası paylaşan bir saltanatlı ihtiyardı. Üç kitadaki topraklarını, eski usakları kendi aralarında bölüşüyorlardı. Bir gün, bakıyordunuz, Bosna-Hersek gitmiş. Öfke ile yerinden fırlayan ihtiyarın torunları, başlarındaki kırmızı küllü püsküllerinden tutup yere çalıyorlar, Avusturya fesine boykot ilân ediyorlardı. Bir başka gün bakıyordunuz, Girit gitmiş. Bâbüâli önünde darülfünun gençliği toplanıyor, yumruklar havada sallanıyordu: Ya Girit, ya ölüm! Bir başka gün, Selânik gitmiş, Manastır gitmiş, Yanya gitmiş, İşkodra gitmiş, bütün Rumeli gitmiş... Mekteplerden tabur tabur hıçkırıklar taşıyordu meydanlara:

Aaah... Aaah... İntikam!

Derken, Birinci Dünya Savaşında, yaralanmadık yeri kalmıyan altıyüz yıllık ihtiyar, bütün varlığı elinden gitmiş, borç içinde, son nefesini verdi.

Elinde avucunda kalmış son topraklarının üstüne, ünlü dünya yağmacıları üşüştiler. Herkes payını alıyordu gücü yettiği kadar...

Ama, bunca ömür sürmüş hasta adamın, geride kalan oniki milyon çocuğu vardı. Göz göre miras dışı mı bırakılacaktı onlar?.. Kendi evlerinde sığıntı, kendi topraklarında ırgat mı olacaklardı?..

İşte bu saltanatlı ihtiyarın ateşler içinden geçmiş bir oğlu, bir mayıs günü, dalgalarla boğuşa boğuşa gelen bir gemiden Samsun'a çıktı ve:

Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Diye yürüdü. Arkasından, zincirlerini koparan bütün köle milletleri sürükliyerek...

O, düşmanı «Vatanın harim-i ismetinde boğan» adamdı. O Türkiye Cumhuriyetini kuran adamdı. O devrimleri başaran adamdı. O yeni Türk devletini çağdaş uygarlığa yönelten adamdı. Musluğumuzdan akan su, evimizi aydınlatan ışık, odamızı ısıtan kömür, insanımızı taşıyan tren onun sağlığında yabancı uyrukluğundan çıkmış, bizim tebaamız olmuştur.

Balkan paktı onundur, Sada bat paktı onun...

Fes onun sağlığında şapka ol-

du, kadın onun sağlığında yüzünü güneşe açtı...

Ölümünde, dünya orduları silâhlarını, dünya devletleri başlarını yere eğdiler. Öylesine milletlerin gönlünde yer etmişti o, yer etmişti Türkiye!

Biz, onun ölümünden sonra, her şeyi, her şeyi, her şeyi o yaşıyormuş, o aramızda imiş, o bamızda imiş gibi koruyacaktık.

İlk işimiz, onun politikasını, yıllarca ondan ışık ala ala yürümüş insanları vazife başından atmak oldu.

«Yurtta sulh, Cihanda sulh»un yarısı bozulmuştu artık. Gönüller kırılmıştı bir kere...

Atatürk'ün direktifini, daha başlangıçta bozmakla neler kaybettığımızı, sayın Tefik Rüştü Aras'ın Cumhuriyet'te çıkan ibret verici konuşmasından bir daha anlıyoruz.

O altın çağımızın Dışişleri Bakanı, kadro dışı bırakılmış tek insan değildi elbet.

Devlet adamlığının, bir çeşit kalem efendisi çapına indirilmesi, altın kanatları vatan sınırları dışına taştan Atatürk kartalını, kendi çevresine çeke çeke, bugünkü ispinoza çevirdi!

Yumruğunu masaya vurduğu zaman, Roma'da Mussolini'nin kel kafasını zonklatan Gazi Mustafa Kemal'in Türkiye'sine, şimdi üç devletin garantisi altında nefes alan bir kızıl pençeli, kara cübbeli papaz kafa tutuyor!

Kıbrıs politikasında, Türkiye başından sonuna kadar yanlış, başından sonuna kadar ürkek bir politika gütmüştür.

Makariyosun elindeki en sayılı koz, yüzbin Türke karşı beşyüzbin rum bile, sağlam bir mantığın itibarına değmez. Çünkü, Kıbrıs, Yunan kıyılarında bir ada değil, bizim topraklarımızdan kopmuş bir dağ parçasıdır. Anadolu'nun devamıdır...

On parmağından insan kanı akan bir çeteciyl, meşru devlet adamları diye karşımıza almak, ek-selâns diye nota yazmak ise, tabunun karşısında dünyanın saygı ile eğildiği Atatürk Türkiye'sine hiç, ama hiç yakışmıyacak bir sınır, bir irade felcidir.

Bazı gevezeler: «Kıbrıs mısak-ı millî hudutları dışındadır» diyorlar. Belki... Ama emniyetimizin ve haysiyetimizin hudutları içindedir.

Oldu... Oldu artık... Topu ile,

tüfeği ile, tankı ile, uçak savarı ile ve en az kırkyedi bağımsız yardımcısı ile yirmibin kişilik bir Yunan ordusu şimdi Kıbrıs'ta! İşgalin, ilhakın, enosisin başka türlü olur mu?

Harp mi edeceğiz?.. Hayır! Harp, artık Amerika ile Rusya'nın tekelindedir. Onlar istemedikçe, hiçbir devlet bir dünya yangını çıkaramaz.

Zavallı Kıbrıs... Zavallı ölenler... Zavallı biz!

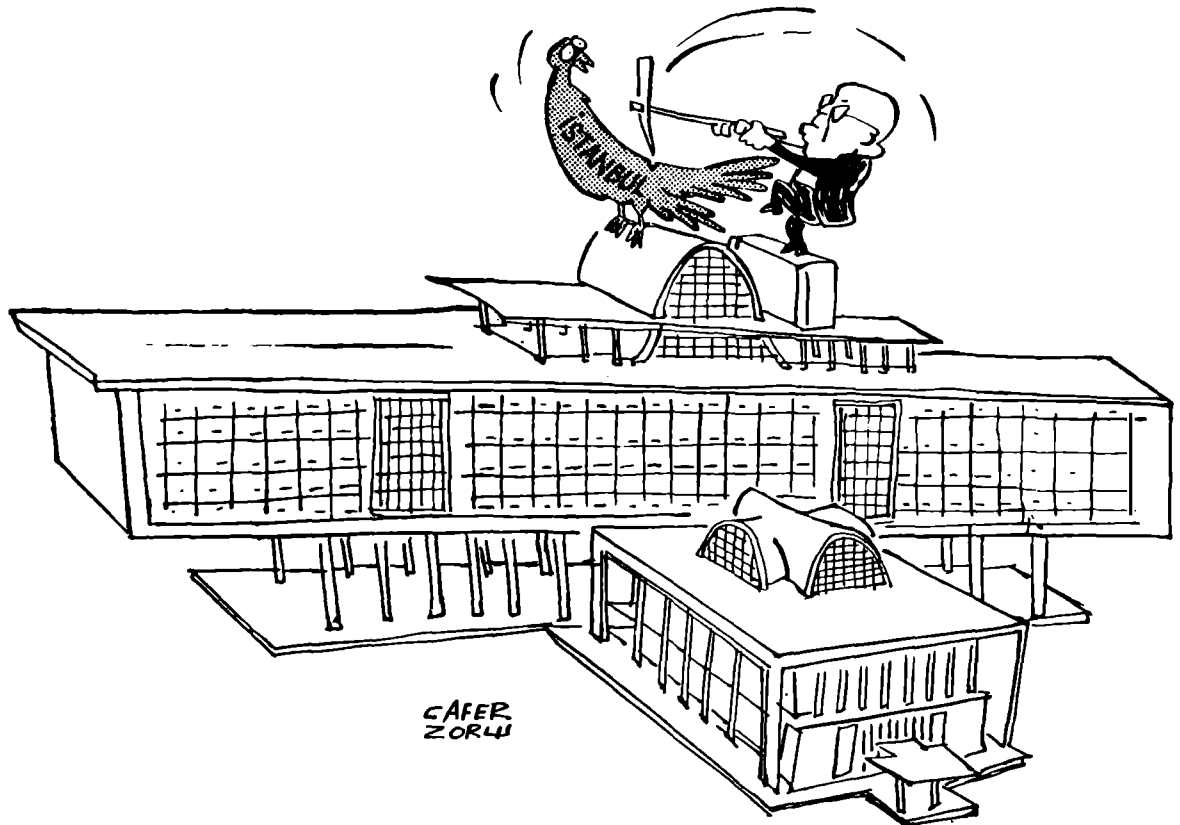
Ama bu son zavallılığımız olmalıdır. Yalnız, sıpsıvrı ucunu süngü gibi Anadolu'nun bağrına uzatmış bir ada kaybetmekle kalmıyoruz, onunla kaybolan çok, çok, çok şey var!

Sayın İsmet İnönü sahiden büyük çaplı bir devlet adamımızdır. Onun küçüclük küçüclük insancıklarla çalışma hevesine biz akıl erdiremiyoruz.

Zekâların, tecrübelerin, bilgilerin ortak idaresinden doğacak başarıları, elinin tersi ile itip, günün bütün yüklerini ve tarihin bütün sorumluluklarını seksen yaşın omuzlarına yüklemesi, yalnız memlekete karşı değil, kendisine karşı da insafsızlıktır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

«İstanbul'un imarı ilerliyor.» — Gazeteler —

Dam üstünde saksığan, vur beline kazmayı!

nerden tanışıyoruz? AZİZ NESİN

— Merhaba! dedi.
— Marhaba! dedim.
Dünyanın en budala bakışıyla bakıyorum adama.

— Galiba, beni tanımadın?
Öyle bir söyledi ki, onu ille de tanımam gerektiğini anladım söyleyişinden.

— Aaa, hiç tanımaz olur muyum!..
Bu, benim günde birkaç kez başıma gelen olay.

Sonra bütün gün, bazan da birkaç gün, acaba kimdi, nerden tanıştık, diye düşünüp duruyorum. Birisiyle tanışacağım diye ödüm patlıyor. Tanışacağız, birkaç saat konuşacağız, sonra ertesi gün karşılaşınca adamı tanıyamayacağım: Rezalet!..

Ne kadar utanıyorum, nasıl utanıyorum, anlatamam. Ayıp oluyor. Utancım birkaç gün sürüyor. Hadi tanımadan tanışmış gibi yapayım. Ama tanışıklığımızın derecesi ne? Şöyle bir selâmlaşıp el sıkıştığımız adamların, çok yakın arkadaşım sanıp, boyunlarına sarıldığım oluyor. Canciğer okul arkadaşlarıma da şöyle bir selâm verip geçtiğim oluyor. Çok bozum oluyorum, bozuntum günlerce sürüyor.

Yolda, vapurda, otobüste, şurda burda bir tanışığımı, bir arkadaşımı görüp de tanıyamayacağım, utanacağım diye korkumdan, kimseyle yüzyüze gelmemek için başımı önümden kaldıramıyorum. Arada bir başımı kaldırıp da, bir başkasına gülümseyen bir yüze karşılaştım mı, adam bana gülümsüyor da, ben de tanımadım diye, hemen selâmı basıyorum. Bu sefer de selâmı alan adam şaşıyor. Benim halim iyice rezalet canım.

Tanımadığım on-onbeş kişinin günde elini sıkıyorum, kimisinin

boynuna sarılıyorum, kimisinin de elini sıkıyorum. Onlar da içlerinden bana «Ne sulu herif!» diyorlar. Buna karşılık, karşılaştığım yakın arkadaşlarımı bile tanımıyor, selâmlamıyorum. Onlar da bana «Ne burnu büyüktü!» diyorlardı.

Bakınız, geçenlerde ne oldu. Alay ederler diye bu olayı hiç kimseye, karıma bile anlatmadım. Geçenlerde Kadıköy vapurundan çıkmıştım. Yine bir tanışıkla karşılaştım da tanıyamam diye korkumdan başım önümde gidiyordum. Nasılsa başımı kaldırdım, kaldırmamla sağ yanımda şapkasını çıkarmış selâm veren bir adam gördüm. Şapkam yoktu, ben de başımla selâm verip, — Merhaba efendim... dedim.

Az kalsın elini sıkamak için ona doğru gidiyordum ki, arkamdan gelenlerin alaylı kahkahalarıyla kendime geldim. Sağımda şapkasını çıkarıp selâm veren bir canlı adam değil, bir benzincinin adam boyunda yaptırdığı, adam resmi değil miymiş? Çinkoyu adam biçiminde kesip boyamışlar. Bakın halime siz, hatırlıyamadığım bir tanış diye artık reklâm resimlerini selâmlıyorum. Utancımın yerin dibine geçiyorum.

Bir gün de karımla Kadıköy vapur iskelesindeydik. Her zamanki gibi başım önümdedir. Bir el burnuma doğru uzandı. Demek bir tanıdık, elimi sıkacak. Adamı tanımadığım belli olmasın diye ben ondan atik davranıp elini sıktım, birkaç kere de salladıktan sonra, — Ne yapıyorsunuz? dedim.

Şaşırın adam, — Param düştü de, almak için eğiliyordum... dedi.

Nasıl bozuldum, utancımın yerin dibine geçtim.

— Yaa, arayın bulursunuz... deyip yürüdüm.

Adamla konuşuklarımızı duymayan karım,

— Kimdi o adam? dedi.

— Bilmem... dedim.

— Nasıl bilmezsin? Adamın elini sıktın, konuştu...

Olanları anlatınca karım güler de güler, güler de güler...

Harp Okulu'ndan 1937 çıkışlılar her yıl Boğaziçi'nde Kalender'deki askerî lokalde toplantı yaparlar. Bunlardan birine ben de gitmiştim. Bizim sınıfın çoğu albay, birkaçı da general... Kimisi emekli olmuş, sivil giyinmiş, kimisi de resmî elbiseli. Ama çoğunu tanıyamıyorum, unutmuşum. Beni gören albay,

— Vaaaaay!.. diye bir nağra atıp boynuma sarılıyor, sonra öpüşüyoruz.

Aptal bakışlarımı görüp,

— Tanımadın mı? diyorlar.

— Daha neler... Hiç tanımaz olur muyum!

Tanımadığım belli olmasın diye, bir albay gördüm mü, bu sefer ben onlardan önce,

— Vaaaa! diye feryadı basmamla kollarımı boynuna dolamam bir oluyor.

Onun boynundan ötekini boynuna atıyorum.

Karşıdan iri bir albay geliyor. Ben,

— Vaaaay! dememle kollarımı açtım, tam kollarımı saracakken, arkadan biri ceketimin eteğini çekti.

— Ne yapıyorsun yahu?

— Ne yapıyorum?

— Yahu, orgeneralin boynuna atlıyordun be?

Ben şaşkınlıktan, albayı orgenerali şaşırp, az kalsın Sıkıyönetim

komutanının boynuna sarılıp öpecekmişim...

***

Günlerden bir gün, Kadıköy'deh vapura bindim. Salona geçtim. Yine başım önümdedir ama, boş koltuk aramak için başımı kaldırıncı, bir adamın gülümsediğini gördüm. Adamı tanımadım. Belli ki bir tanıdık. Görmezden gelip, geçsem ayıp olacak. Şöyle bir ben de gülümse-dim ama, belli belirsiz gülümsedim ki, adam beni tanımyorsa, hani benim için güleç yüzlü filân desin...

Adamın uzağında bir koltuğa oturdum. Yanına otursam, konuşmamız gerekecek. Oysa ben tanı-mıyorum.

Akşam dönüşte vapurda yine o adamı gördüm. Yine gülümsüyor. Bu sefer ben daha belli bir gülüm-se-dim. Yine uzağına oturdum. Ertesi sabah, o adam yine vapurda... Bu sefer gülümsemekle yetinmedik, başlarımızla birbirimizi selâmladık.

Adamı her gün gidişte, dönüşte vapurda görüyordum. Gülümseyiş-ler, baş selâmları derken, gide gide birbirimize,

— Merhaba efendim...

— Günaydın...

Demeye başladık.

Ben hâlâ korkumdan adamın yanına oturamıyorum.

Allah Allah kim bu adam? Beni tanıdığını iyice belli... Ama nerden tanışıyoruz? Acaba liseden mi arkadaşım, yoksa Harp Okulundan mı?

Ben böyle birini hatırlıyamazsam, eski günlerimi düşünür, hatırlamaya çalışırım.

Yoksa Fen Okulundan mı tanış-ıyoruz? Belki Güzel Sanatlar Akade-misinden?

Emniyet Müdürlüğü'nün Birinci Şubesinde de uzun zaman kaldığım için, orda gördüğüm sivil polisleri de, sonradan görünce arkadaşlarımla karıştırırım? Yoksa bu adamı, Emniyet Müdürlüğü'nde mi görmüş-tüm? Cezaevinde tanıdıklarımla da böyle olur. Nerden, nerden? Gün-lerce düşündüm, adamları nerden tanıştığımızı bitürlü çıkaramadım.

Bir gün yine vapura binmiştim. Salondaki koltuklar dolu. Bir ses duydum:

— Burda boş koltuk var...

Baktım o.

— Buyrun...

— Teşekkür ederim...

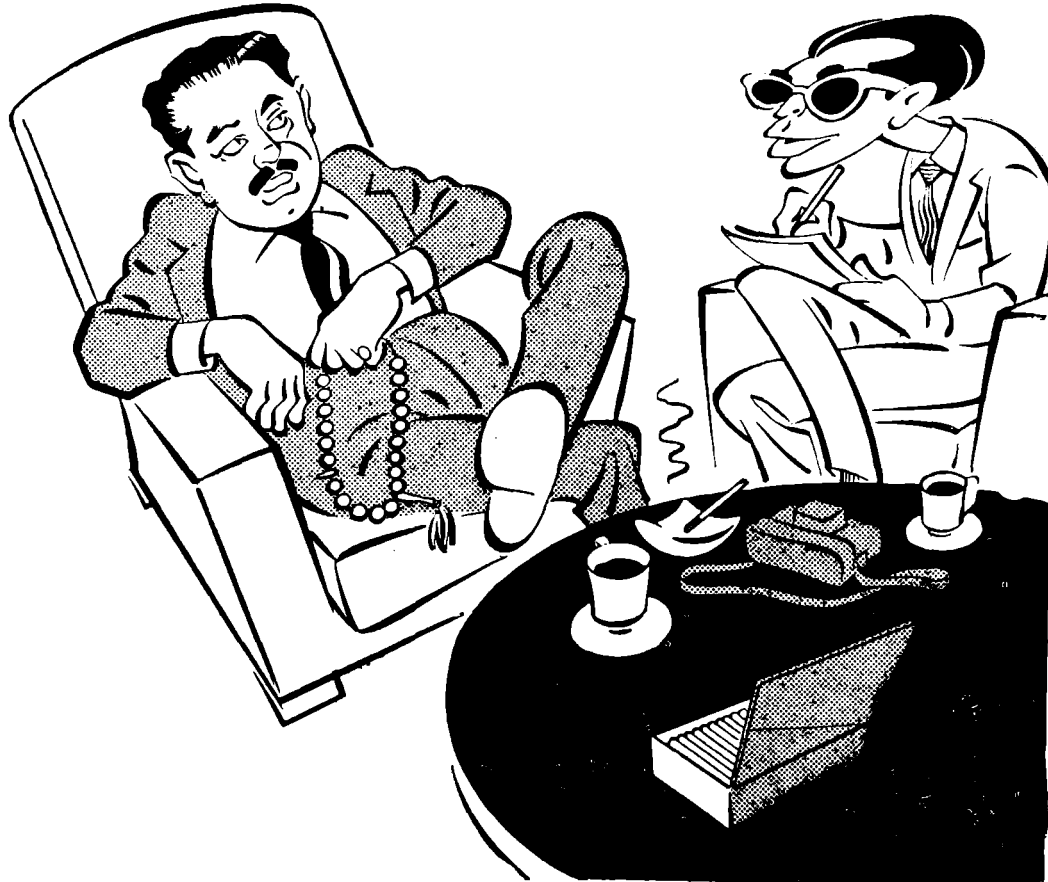
Oturdum, yanındaki koltuğa...

— Nasılsınız?

— Teşekkür ederim. Siz nasıl-sınız?

— Mersi...

Lâfi uzatmıyalım da, adamı tanı-madığım belli olmasın diye, hemen gazeteyi açıp okumaya başladım. Lâf!.. Gazete okuduğum yok, adam-

— Ne dersiniz sayın Bilgiç, İran'da yapılan atıcılık yarışmasında sonuncu olmuşuz?

— Biz iktidara gelirsek birinci oluruz!

la nerden tanış olduğumu düşünüyorum.

Vapur iskeleye geldi.

— Allahısmarladık...

— Güle güle...

Her gün vapurda yanyanayız. Artık konuşmaya başladık. Birbirimizin adlarını öğrendik. Daha doğrusu o benim adımı biliyor da, ben onunkini kendi sözlerinden öğrenmiş oldum. Adı Canip...

Bir gün de vapurdan çıkıp ayrılırken,

— Hanımefendiye hürmetler ederim... dedi.

Demek biz bununla ailece tanışıyoruz, arkadaşız ki, karımı da biliyor.

Derken derken senli benli konuşmaya başladık. Evdekilere selamlar gönderiyoruz. Birbirimizin çocuklarını gözlerinden öpüyoruz.

Herhalde askerlik arkadaşım olacak...

Bir gün de bana, «Neye hiç bizim eve gelmiyorsunuz?» demez mi?

«Sizin ev nerde?» diye sorsam ayp olacak; belki de birkaç kere evlerine gitmişimdir.

Adamı anlatıp karıma soruyorum, Canip adında bir tanışımızı o da hatırlıyamıyor.

Bir gün de açıkça evine çağırdı, hem de yemeğe. Bereket, adresini de verdi. Gittik evine, yemek yedik. Biz de onları davet ettik. Eşlerimiz, çocuklarımız, birbirleriyle arkadaş oldu. Birbirimizin ev içi dertlerini öğrendik.

Delil olacağım; biz nerden tanışıyoruz?

Bir gün benden borç istedi. Verilmez mi? Eski bir arkadaş... Verdim. Ödedi borcunu. Acaba çocukluk arkadaşı mıyız?

Karıma dedim ki:

— Yahu, şu Canip'in karısına lâf arasında çaktırmadan soruver bakalım, biz bu Canip'le nerden tanışıyoruz?

Karım sormuş ama, üstü kapalı sorduğu için kadının cevabından kesin bişey öğrenememiş.

Canip'lerle çok sıkıfıkıyız. Biz eşimle Ankara'ya gidecektik birkaç gün için. Çocuklarımızı Canip'lere bıraktık. Sonra karısının Canip'le arası açıldı; biz barıştık.

Düşünüyorum, düşünüyorum, nerden tanışık olduğumuzu bitürlü çıkaramıyorum. Soramıyorum da... Birbirimizle o kadar yakınız ki, «Sen beni nerden tanıyorsun?» diye de sorulmuyor.

Bir pazar akşamıydı. Canip'le bizim evde rakı içiyoruz.

— Canip, neydi o seninle birlikte geçen çocukluk günlerimiz... dedim.

— Hangi çocukluk günleri? dedi.

Haaa, demek çocukluk arkadaş değiliz.

— Okul sıralarındaki hayatımız canım...

— Ben Galatasaray'da okudum...

Hımmm... Okuldan da tanışmıyoruz demek...

— Askerlik diyecektim canım...

— Ben askerlik yapmadım, sakata ayırdılar...

Belediye, Fâtih'in heykeli için yer arıyor. — Gazeteler —

İşcan — En iyisi buraya dikmek... Beşyüz yıl sonra ne hale geldiğimizi görsün!

— Ha askerlik, ha mapusluk... Cezaevinde geçen günlerimizi demek istedim...

— Ne cezaevi yahu? Sen sarhoş mu oldun?

— Pekî? Emniyet Müdürlüğünde?

— Sen içme artık!.. İyice sarhoş oldun, saçmalıyorsun!

İki elimi dizime dayayıp, başımı uzattım, gözlerimi üstüne dikip,

— Ulan öyleyse, biz seninle nerden tanışıyoruz? dedim.

O çok soğukkanlı,

— Nerden mi? Vapurdaaaan!.. dedi.

— Vapurdan mı?

— Tabî!.. Sen bir gün vapura girince bana gülümsedin. Ertesi gün de selâm verdin. İşte öylece tanıştık...

— Demek biz şimdi seninle vapurdan tanışıyoruz...

— Sen nerden tanıştığınızı sanıyordun?

Karım başladı mı gülmeye... Güler ha güler...

— Canım, tabî vapurdan tanışıyoruz. Ama hangi vapurdaydı ilk tanışmamız onu hatırlıyamadım...

Canip,

— Valla, bana ilk selâm verişin hangi vapurdaydı, onu ben de hatırlamıyorum... dedi.

Bu yazıyı şunun için yazıyorum: Sizinle çok eski arkadaşsak, günün birinde siz görüp de tanıyamazsam, darılmayın bir; siz hiç tanımadığım halde günün birinde görünce boynunuza sarılıp yanaklarınızdan şapur şapur öpersem hiç şaşırmanın ikli...

Aziz NESİN

Suçlama

Beş yıllık plân devri şimdi buldu yarıyı,

Bal verir mi sıkırmakla yakalayıp arıyı?

Devlet halkı suçluyor, vatandaş yukarıyı!

Ne zaman ereceğiz o «Nurlu ufuklar» a,

«Tencere dibin Kara, seninki benden Kara!»

***

Bir atlatsak şu buhran dediğimiz vartayı,

Herkes kenarda yatıp bulmak ister ortayı!

Çevirelim biraz da başka yöne rotayı...

Karşılıklı ithamlar: «Sakara bak, Sakara!»

«Tencere dibin Kara, seninki benden Kara!»

***

Durgunluk geçiciymiş iktisadî sahada,

Refah imkânlarımız artacakmış daha da!

Ümidimiz dış yardım denilen bir vâhada...

Kâfi mi bu deliğe bu yama, bu makara?

«Tencere dibin Kara, seninki benden Kara!»

***

Sivrilme, yükselme var ama topluca değil,

Köke de emek lâzım, yalnızca uca değil!

Köy öğretmen istiyor, Ticanî hoca değil!

Dememeli yurttışa «Git Tanrıdan hak ara!»

«Tencere dibin Kara, seninki benden Kara!»

***

Nereye baksan neş'e kaynakları kup kuru,

Bizi bu hale sokan bilsek kimin kusuru?

Hergün masa başında döküyoruz göz nuru...

Ümidimiz kumarda; Poker, Bezik, Bakara,

«Tencere dibin Kara: seninki benden Kara!»

Salâhattin KUTLU

İstanbul semtlerinden:

Yenikapı

— AFER
ZORLU

Ankara Mektubu

Biraz da sosyete!

DÂVET, çok çok saltanatsızlaşmış hariciye köşkündeydi. Öyle bir hava sinmişti ki o köşke, son Osmanlı Sultanı Avrupa'ya kaçtıktan sonra, öyle şatafat-sız bir hava sinmiş olmalıydı, İstanbul'daki sarayların terkedilmişliğine...

Hariciye Vekilli, gazetecileri ağır-lıyordu.

Bu ev sahibinin, gelenlerin elini sıkamak için, kapı aralığı bekçiliğini ötedenberi gönüllü kabul etmez, ama usul böyleydi usul, biz o usule nice ve nice sahalarda neler feda etmedik ki... Varsın beklesindi kapı aralığını usul üzere!

İç i yalnız, dış i yalnız bir Feridun Cemal kapıda gazetecileri karşı-lıyordu... Gülümsemeden... Gülüm-semiyen halini daha çok seviyorum, çünkü kendine daha yakın gülümse-medğinde... Üstelik de içte dışta, bir Dışişleri Bakanının yüzünü gül-dürecek ne vardı ki, şu biçimsiz dünyada?

Tüm mobilyalarından boşaltılmış ön salonlarda, yurd gazetecileri yurd diplomatlarıyla kümelenmiş-lerdi... Hava bu senelerin havasıydı, bu senelerin... Moda sadelikteydi, onun için herkes sapsadeydi, liba-sında da, tutumunda da, lâkırdı-sında da...

Bundan bir önceki kuşağın top-lantılarını hatırlıyorum... Bundan bir önceki tıfıralı makamları hatırlıyorum... Bundan bir kuşak önceki elçi eşlerini hatırlıyorum. O ne li-monilikti öyle... O ne alımdı öyle, o ne çalımdı öyle, o ne dünyayla bağlantısızlık öyle, o ne çaput sal-tanatıydı öyle!..

Önünden genç genç sefire aday-ları geçiyor... İşte İlham Soysal, basın sözcüsü İsmail Soysal'ın, «hokka» hatlı (hokka gibi demezler miydi eskiler) içine düşüp yüzülecek büyüklükte ve berraklıkta göz-lü eşi... Derli toplu muntazam... Üstündeki, İngiliz konfeksiyonun-dan karolu, bebe yakalı, dirseğe ka-dar uzun kollu (dedikodu yazarları çok zarıftı diye kısa geçiriyorlar, ben onları yanlış anlamakta ısrar eden çevrelere tanıtımlık istiyorum), elbisesini senelerce giyecek... Eski kuşak bunca çaputa nasıl para bu-lurdu bilmem. Yeni kuşak bulamı-yor. İki çocuğu, mütevazı bir evi var... Basın sözcüsünden de bütün basın memnun...

İşte, Mina Türkmen... Zambak sapı gibi... Umum müdürlerden İl-ter Türkmen'in karısı: Koyu mavi ve beyaz, kayak-yaka (ne olduğunu bilmiyen beyler, eşlerinize sorun!) drua-fil (bunu da sorun!) robu, sa-delik yarışmasında başta gelir... Lâle isminde topaç gibi bir kızı var. İyi İngilizce ve Fransızca biliyor... Yakında bir işe girmeği düşünü-yor, evin bütçesine yardım için...

İşte Protokol Genel Müdürünün eşi Lâle Kura... Çok giyilmiş, bir açık gri broşeden dö piyes içinde. Başında, amatör bir el tarafından sarmalanmış olmasına rağmen, kendisine son derece yaraşan, gri velur şifondan bir sarık var, Fâtih'in ba-sındakine inat... Yemyeşil göz-lü (ga-liba yeşil gözler de moda ki, herkes birdenbire yeşillendi...), ipince vü-cutlü, sonra bütün hatlarında toy bir iyilik, hoş bir yaşama şevki olan bir genç kadın: Eski protokol şef-

lerinin, kolalanmış eşlerini düşü-nüyorum da... Yok, yok, başka bir kuşak yetiştir, başka bir kuşak her şeye rağmen... Bir politkade yetiş-medi henüz o özlediğimiz «o baş-ka kuşak!..»

Lâle Kuranın iki küçük çocuğu var. Kendisi bakıyor onlara.. Zor bakıyor, çünkü protokol şefinin eşi olmak demek, hep ev dışında olmak demek hemen hemen... Kocasını Ha-lûk ta salonda... Bir zamanlar dış-ışlerinin en yakışıklı gençlerinden-di. Şimdi seneler yakışıklılığına bir tutam ağırlık katmış... Daha önce basın sözcüsüydü. Tek suçu, on senelik bir «basın listesindeki» leri durmadan toplantılara çağır-mak, o listenin dışındakileri farket-memek... Eskiden de «efendim lis-tede değil» sözünü ne bol işitmiş-tik!

İşte Nesteren Bayramoğlu... Ge-nel sekreter Fuad Bayramoğlu'nun eşi... Gıpır yakalı, siyah kadifeler havasının sadeliğinde... Gene bir kuşak önceki genel sekreterlerin hanımları gözümün önüne geliyor. (Şükür genel sekreterlerin çoğu be-kardı). O zamanlar etraflarında bir nedime çevresi vardı: Her arzula-rını dudaklarından kapmağa çalı-şan!.. Hepsini birer taşsız kuralıçey-di! Şimcik, bizim toplumda, ne taç-lısına, ne taçsızına yer yok... Ve bunu herkes anlamış!.. Herkes an-lamış, bayram düğün edelim!

Genç genç gazeteci hanımları do-laşıyor salonda. Hangisi gazeteci hanımı, hangisi Hariciyecî hanımı, ayırmak kabil değil... Eskiden «te-peden tırnağa kadar» kabilidi! Şim-cik birileri biraz kırıldı, diğerleri biraz palazlaştı, ve zümreler karış-tı, o meşhur sosyal adaletin ışığın-da, hiç olmazsa hariciye köşkünün salonlarında!..

Basın sözcüsü İsmail Soysal. göz-lüklerinin ardından inceliyen göz-

— Anlaşıldı... Biz doktor değil, hasta yetiştiriyoruz!

leriyle ve mahcup-çocuk gülümse-mesiyle, o gruptan bu gruba dola-şıyordu.

Ankaranın Yul Brenneri, gazeteci arkadaşım Şemsi Kuseyri, biber gi-bi yakıcı, zehir gibi öldürücü, anek-dotlar anlata eşi dostu katlediyordu!

Feridun Cemal Erkin'in bile içi ısınmıştı. Sıkacak elleri sıkılmıştı artık. Gelmiş misafirlerine karış-mıştı, yapılmaz ruhunun karışabi-leceği kadar!

Nimet ARZIK

Mektup!

Amerika'ya gidiyordu... Dil bil-miyordu, şöyle yongalı bir Türk-çeden başka... Dünya görüşü yoktu, Beyoğluna çıksa, Paris'e gittim sanırdı.

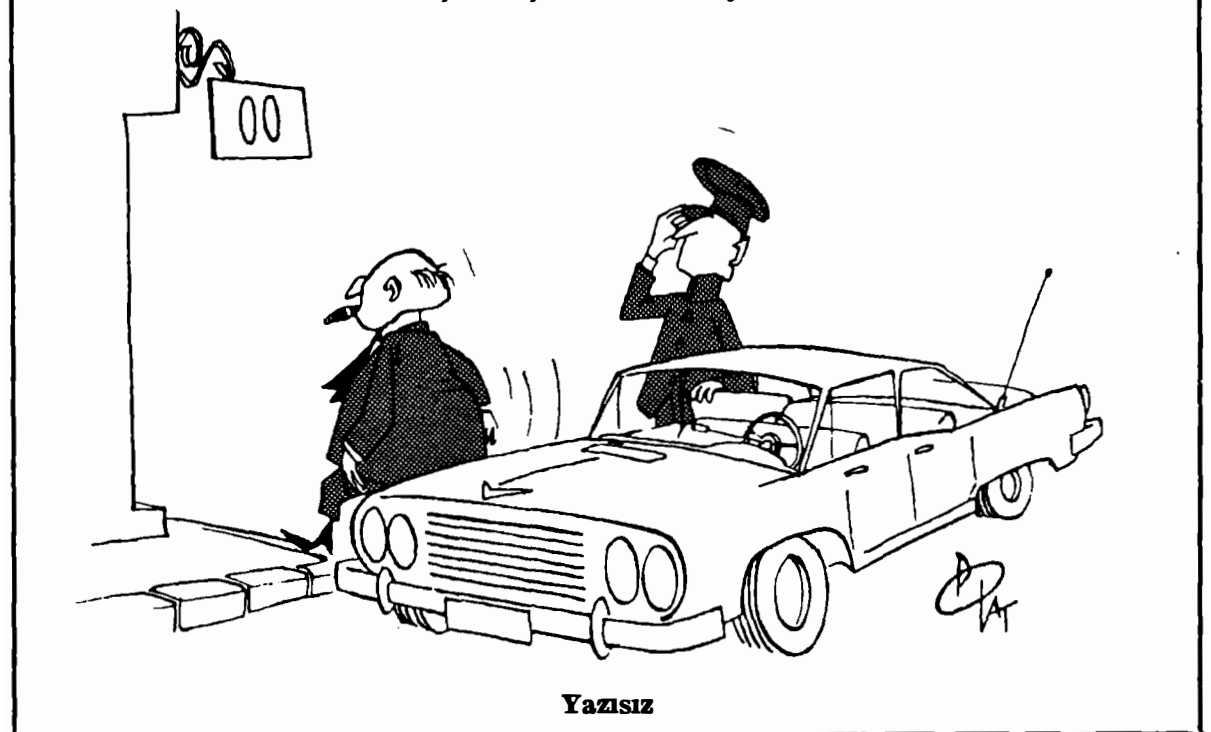
Bir eski diplomat:

— Yahu, dedi, böyle bir adam Amerika'ya nasıl gider?

Adalet Cımcıoğlu, iyimşer iyimser omuzlarını silkti:

— Püh... Mektup da gidiyor!

Resmî arabalar şahsî işlerde kullanılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ :

Bütün gazetelerde hemen hemen aynı başlıklar. Bir yetkili: — Sabrınız taşabilir, demiş.

Anlaşıyor ki akıl ile sabır arasında büyük bir ilinti var. Birincisinin şaşkınlığı arttıkça, ikincisinin taşkınlığı içine su dökülmüş bira gibi bir türlü kendisini belli edemiyor.

Zannederiz ki Türkiye'de kelimesi, hayır kelimesi değil, harfi bile bin liradan fazlaya gelen bir kaç sözden biri, sabrınızın taşabileceği, demecidir.

Altı aydanberi her gün bu sözü söyleyerek gazete manşetlerine çıkma ve maaş alma hünerini bizim idarecilerden başka dünyada gösterebilecek ikinci bir feraset akıldanesi olmasa gerektir.

— Kıbrıs konusu ne durumda?

E! cevap:

— Üzerinde önemle duruyoruz.

— Kıbrıs meselesinde tutumumuz nedir?

— Bu gidişle sabrınız taşabilir...

İşte iki mucize söz ki sade Kıbrıs işinde değil her dâvada geçer akçedir. Ve Türkiye kim bilir kaç yıldanberi sadece bu iki sözü ödeyerek idare edilmektedir.

SALI :

Yine bütün gazetelerde Kıbrıs meselesi... Artık onu geçelim bir kalemde. Kim söylemişse söylemiş: Sabrın sonu selâmettir diye sabredip duruyoruz işte. Hem de ne Küveyt petrollerinde İngiliz sermayesinin, ne Irak petrollerinde Amerikan sermayesinin miktarını merak etmeden.. Kıbrıslılar İngiltere'ye cephe alınca Türk-Yunan ikiliğinin ortaya atılıvermiş olduğunu araştırmadan... Oysa bütün mesele burada: Anglo-Amerikan menfaatleri Ada'nın mutlaka kendilerine bağlı devletlerden birinin elinde olmasını ve dolayısıyla yine kontrolleri altında bulunmasını istemektedirler. Bunun için de Türk ve Yunan milliyetçiliğini karşılıklı kışkırtmaktadır. Her iki devlet de bu oyunun kurbanı olmuş, bu yüzden birbirlerine ateş püskürmeye başlamışlardır.

İdare etmek için bölmek gerekir.

Bölünmemek için ise akıllı olmak gerekir. Ne çare ki biz sadece sabırlıyız, Yunanlılar da şımarık...

Bu arada Edirne kasabı da polisde sökülen tırnağını vermiş yargıca...

İsterdik bu tırnağı görmeği Model yapıp ona benzer başka sökülmüş kaatil ve hırsız tırnaklarını teşhis edebilmek için...

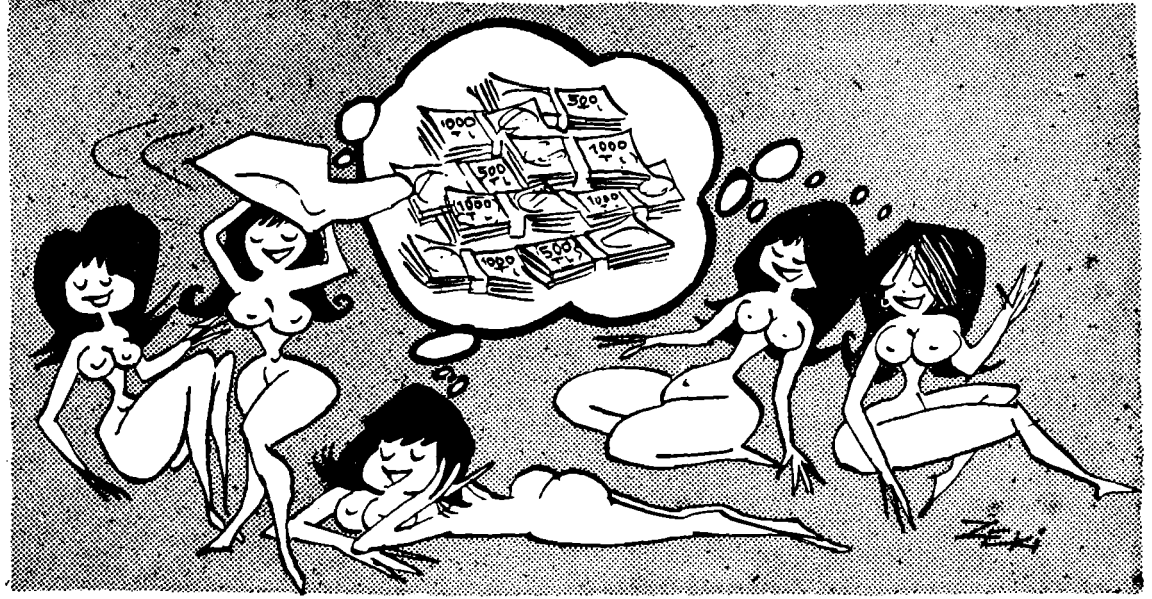
ÇARŞAMBA :

Yine Kıbrıs meselesi... «Sabrınız taşabilir» sözü «Bıçak kemiğe dayanıyor» sözleriyle değiştirilmiş. Patlıcan oturtması yerine musakka...

Kennedy cinayeti üzerine Warren raporu. Gazetelerden bazıları raporu tefrika ediyorlar.

Avrupa gazeteleri ise karikatürler yayınlıyorlar.

Eli tabancalı bir kaatilin yü-

Para kazanma san'atı!

zünü Warren'in raporu gızlıyor ve kaatilin omuzlarına binmiş bazı Amerikalı kodamanlar, kaatille birlikte okuyorlar raporu.

Bu olayı matematik olarak ortaya koyan başka bir Amerikalı, Buchanan ile matematikçi ve düşünür Russel:

— Bundan komik bir şey okumadık demişler!

Bu komiğin altında yatan dramda dünya özgürlüğünün göz yaşları olmalı.

Kennedy o yaşları silmek isterken öldürüldü. Kendisini öldüren bir deli miydi, yoksa o yaşlardan kâr çıkaranlar mı?

Bu sorunun sorulabilmesi dahi Amerika'nın kişiliği için büyük zaafıdır. Biz ise yıllardanberi bu zaafı görmemek arzusuyla kendi kendimize etmediğimiz bırakmadık. Ne yapacaksınız, bazı sevgillerin zaafı karşısında bazı aşıklar, zaafı basar sahibi olmayı tercih eder ve elâleme bıyık altından tebessüm talimleri yaptırırlar.

PERŞEMBE :

Saatler bir saat geri alınmış... Ve tekrar dönmüşüz Avrupa saatine.

Nasıl üzülmezsiniz. Avrupa'ya

karşı bir tek ileri tarafımız, sıkılıp nihayet elimizle yürüttüğümüz saatimizdi... Ne çare ki şimdi yine yelkovan da ters döndü ve akrep de yine eski yerine geldi. Biz biliriz o akrebi, ne kadar uğraşsanız kolay kolay bir türlü ilerlemez, bir türlü kılmıdamaz.

CUMA :

Niğde iline bağlı Murtaza köyü ilk defa bir otomobil ile bir vali görmüş. Yıl 1964'dür. Murtaza Türkiye'nin bir köyüdür. Ve bugüne kadar ne bir otomobil, ne bir vali görmüştür.

Göre göre sadece öküzleri, inekleri, eşekleri görmüştür.

CUMARTESİ :

C.H.P. Genel Sekreter Yardımcısı Profesör Turhan Yeyzioğlu:

— Türkiye'mizi yarına güvenle bakabilir bir ülke haline getirme mecburuz, demiş.

Demek bugün güvenle bakılmıyor Türkiye'ye... Oysa dün için bugün de bir yarındı. Ve dün de aynı şeyi söylüyorlardı:

— Türkiye'mizi yarına güvenle bakılabilir bir ülke haline getirmeye mecburuz.

Bütün korkumuz yarın geldiği

zaman da aynı şeyi söylemeye devam etmemizdir.

Türkiye muhallebici dükkânında bir tabak muhallebi değildir ki nekre muhallebicinin duvara astığı vaftaya bakarak yiyessin:

«Bugün peşin, yarın veresiye!»

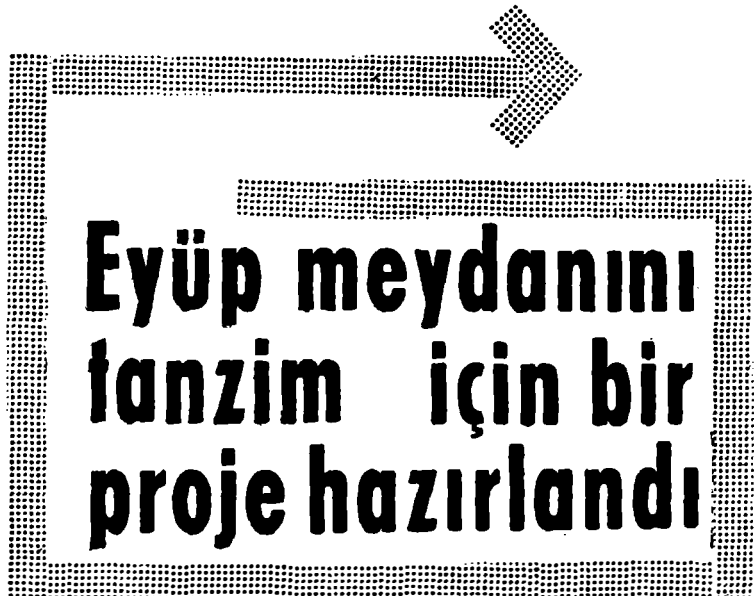
PAZAR :

Bir Türk kaptan Okyanusta fırtına çıkacağını haber verdiği için Amerikalılar tarafından mükâfatlandırılmış.

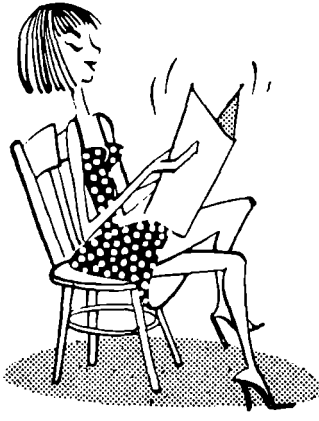
Sade denizlerde değil, karalarda çıkacak fırtınaları da Amerikalılara haber verenler oluyor ama, nedense onlar bu haberleri mükâfatlandıracaklarına, haber verenleri fırtına çıkartmayı düşünmekle itham ediyorlar.

Olacağı söylememek olayı önlemez. Olsa olsa bunu duymak istemeyenleri bir müddet daha avutur. Zaten başkaları bizi, biz başkalarını avuta avuta önce hüsnü kuruntulara, sonra da sadece kuruntulara düşmeye başladık.

Keşke Türk kaptan önsezisfnı Okyanus'da kullanacağına, gelip biraz da burada kullansa... Onun da mükâfatını millet olarak biz verirdik.

— Allah benim başıma gelenlerden Eyüp Sultan Hazretlerini korusun!

ÇatlaSın Kozalak Karılar!

Adnan Veli

MİNDERDEN sarkıttığı ba-
cağını değiştirip öbürünü
altına alarak:

— Dünyada kabul edemem,
dedi Münevver Hanım. Böyle
şeyler, şimdiki zamanda erik ku-
rusu olmuş karıların uydurması..

Mangalın içinde kalan üç beş
parça ateşi bir araya getirerek
kahve cezvesini bunlara doğru
süren Lebibe Hanım gülümsedi:

— Kardeşim, dedi. Sen benim
bu sözümü iyice anlıyamadın ga-
liba.. Benim dediğim, kadın te-
vatürü değil. Elifi elifine gazete
yazmış bunu..

— Ne diyerekten yazmış baka-
yum?..

— Aynen, şey diye yazmış
«Göğüsleri büyük kadınlar, ap-
tal olurlar» diye yazmış. Hem
bu, gazetenin kendi yazması de-
ğilmiş. Avrupa doktorlarının lafı
imış.

Münevver Hanım, başını kal-
dırarak itiraz etti:

— Dünyada inanmam..

— Kardeşim, sana yalan söy-
liyecek değilim ki.. Bir haftadır
bizim kız, hop oturup hop kalkı-
yor. Öfkesinden deliye döndü.

— Yalan söylüyorsun demiyo-
rum hemşire.. Heriflerin söyle-
dikleri yanlış laf demiye getiri-
yorum. Senin kız, neden öfkelen-
di bu işe?..

— Onun göğüsleri hatırlıdır
da, o sebebe aptal olmayı izzeti
nefsine yediremiyor.

— Haklı ama... Onun yerinde
ben de olsam sinirlenirim. Bak
kardeşim, işin doğrusunu söyle-
yeyim ben sana.. Avrupalının ka-
rısı, bizim gibi ekmek yemez.
Zerzevatı haşlayıp yer. Eti der-
sen hâkeza.. Hepsinin ömrü mey-
va suyu içerekten, sandviç yiye-
rekten geçer. Bizim o karıya-
rıklar, o döner kebapları, Trab-
zon yağı ile pişmiş o pilâvlar, o
tulumba tatlıları, o revaniler
Avrupa'da nerdeeee?... Eh, öyle
olunca da, Avrupa karısının göğ-
sü, helbette ceviz kadar kalır.
Onlar bizim gibi, şapur şapur
çocuk da emziremezler. Kutu
maması ile çocuk büyütürler.
Göğüs dediğin, mahallebi gibi
süt vermeli, öyle değil mi kar-
deşim?..

— Aaa, helbette öyle.

— İşte o karılar, semirmeyip
de, mayıs çirozu gibi kalınca, eti
budu yerinde olanlara karşı, is-
ter istemez hasedlik duyuyorlar.
Duyunca da doktordan lâpor
alıp akıllı görünmeye kalkıyorlar.
Bak kardeşim, sana bir şey söy-
liyeyim. Öyle lâflar, benim bir
kulağımdan girip öbüründen çı-
kar.

— Aaaa, helbette hemşire.. Ben
de vallahi, kıl kadar umursama-
dım gazetenin yazdığını.. Umur-
samadım da, yalnız ki, Mezeci
Cevad'ın nikâhsızı, Perukalı Cev-
riye bana bir nisbet yaptı da, o
çok dokundu kanuma..

— Aman o karı da, büyüştü
erkek tutamaz elinde.. Ne yaptı
Allasen?..

— Meziyet'lerin düğünü vardı
ya geçende, Papatya Düğün Salo-
nunda?..

— Eeeee?..

— O düğüne biz de davetliy-
dik. Cevriyenin yanındaki masa-
ya düştük. Karı, bir giyinmiş,
bir süslenmiş ki, görme.. Kendi-
ni Süreyya sanıyor hasbam.. İna-
dına da dar giyinmiş. Göğüsler,
bir limonu ikiye kesip de iki ye-
re yapıştırırsın ya, aynı öyle..
Eline de, o benim dediğim gaze-
teyi almış. Sözüm ona, yelpaze-
leniyor. Eh, bizim kızın olsun,
benim olsun, göğüslerimizin maş-
şallahı var. Rabbim kem nazar-
dan saklasın, her daim iftihar
ederim. Ne diyordum?.. Karı ga-
zetinin o yerini göstererekten
yelpazeleniyor. Şeytan dedi ki
«Kalk yerinden de, şu karının
perukasını kafasından çekiver
Berbat Süleyman gibi cascavlak
kalıversin orta yerde» dedi. Be-
reket, tuttum kendimi.. Ama ka-
rı nisbet yapınca ben durur mu-
yum?.. Kıza dedim ki «Kız, de-
dim, aç bakalım buluzunun bir
dügmesini daha» dedim. Kız da
bana dedi ki «Anneciğim, çöze-
yim ama, iyice içim dışım görü-
necek» dedi. «Aç, aç» dedim. Kız
dügmeyi açınca, göğüsler de
gümbür gümbür dışarı taşıver-
mez mi?.. O vakit «Hey maşşal-

lah hey!.. Böyle kreyfut Antal-
ya'da da yetişmez» diye bağıra-
sım geldi ama, sıktım dişimi..

— Vallahi ne iyi etmişsin kar-
deşim.. Karı çatlamıştır kıskanç-
lığından..

— Çatlıyor ama, belli etmiyor
ki.. Kendi kendini yiyor. Sözüm
ona «Ben akıllıyım, siz akılsızsı-
nız» demiye getiriyor.

— Tuzluyayım da kokmasın..
Onlar kuru teselli vallahi.. Kö-
pek denize düşmüş de, köpek
balığına «gel sana yüzme öğrete-
yim» demiş.

Lebibe hanım, mangalda güç-
lülle köpürttüğü kahveyi fincan-
lara taksim ederken:

— Münevverciğim! dedi. Ayıp-
tır söylemesi, biz böyle gördük,
böyle yetiştik. Göğüs dediğini,
erkek kısmı tek avucuyla avuç-
layamamalı.. Rahmetli Şaban
beyden önce, dördüncü beyim
Yekta efendi, benim göğsümün
bir tekini, tam altı sene yastık
niyetine kullandıydı. Kalabalık
saatlerde, sırf bu sebebe, beni
tramvaya bindirmezdi. Göğüs
dediğin, söz temsili, şimdi bak,
orta yeri boş olmayacak. Yani
ki, birbirine yaslanacak..

— Çıkar, çıkar kardeşim.. Ben
de çıkarırım biraz sonra..

— Ayıptır göstermesi, bak işte
böyle olacak. Ortası da dolu. A-
kıllı geçinen hasbalarda, iki ta-
ne sıkılmış limon kabuğu, şehla
gözü gibi, biri mağrıba bakar,
biri masrıka bakar.. Altı üstü
çepeçevre kaburga kemiği.. Ke-
çi boynuzu çuvalında yumurta
arasan, vallahi daha kolay bu-
lursun.

— Lebibeciğim, senin de maş-
şallahın varmış.. Nazar değme-
sin. Nikâh görmemiş tazelere
taş çıkartırsın vallahi.. Seni gö-
ren, altı kocadan ayrılmış diye-
mez, gözüm kör olsun..

— Hah hah haaaaayyy!.. Ayol,
müslüman dini âşikâre.. Bizim
gibi eski kadınlarda maya kuv-
vetli. Yoksa, zamaneler gibi, biz
de göğüslerimizi bunca sene hr-
palatmayıp da, naylon torbala-
rın içinde muhafaza edeydik,
şimdi, yağlı tulum peyniri gibi
kalırdık!

— Hem ben sana bir şey söy-
leyim mi?.. Eğer bu göğüs işinin
zekâvetle bir alâkası varsa, göğ-
sü büyük olanın da, zekâveti
dolgun olur demektir!

— Vallahi, al benden de o ka-
dar.. Sen şeyi tanırsın değil mi?..

— Kimi?..

— Kızıtaşı'ndaki Rastıklı Nec-
miye'yi?..

— Haaa, Yorgo Bacanos'tan
ud dersi alan Necmiye'yi söyle-
miyor musun?..

— Hah, işte o.. Sen onun ne
kadar mal yaptığını da biliyor
musun?..

— Yoooo..

— Karı şimdi Langa'da bir kat
aldıktan maada, bir de taksi iş-
letiyor..

— Peki, nasıl yapmış o malı
kardeş?..

— Elâlem işini biliyor. Ekme-
ğini taştan çıkarıyor güzelim.. Es-
kiden kapı kapı dolaşıp elli ku-
ruşa kahve falı bakan karı, şim-
di hiçbir sazdan eksik olmuyor.

— Allasen?..

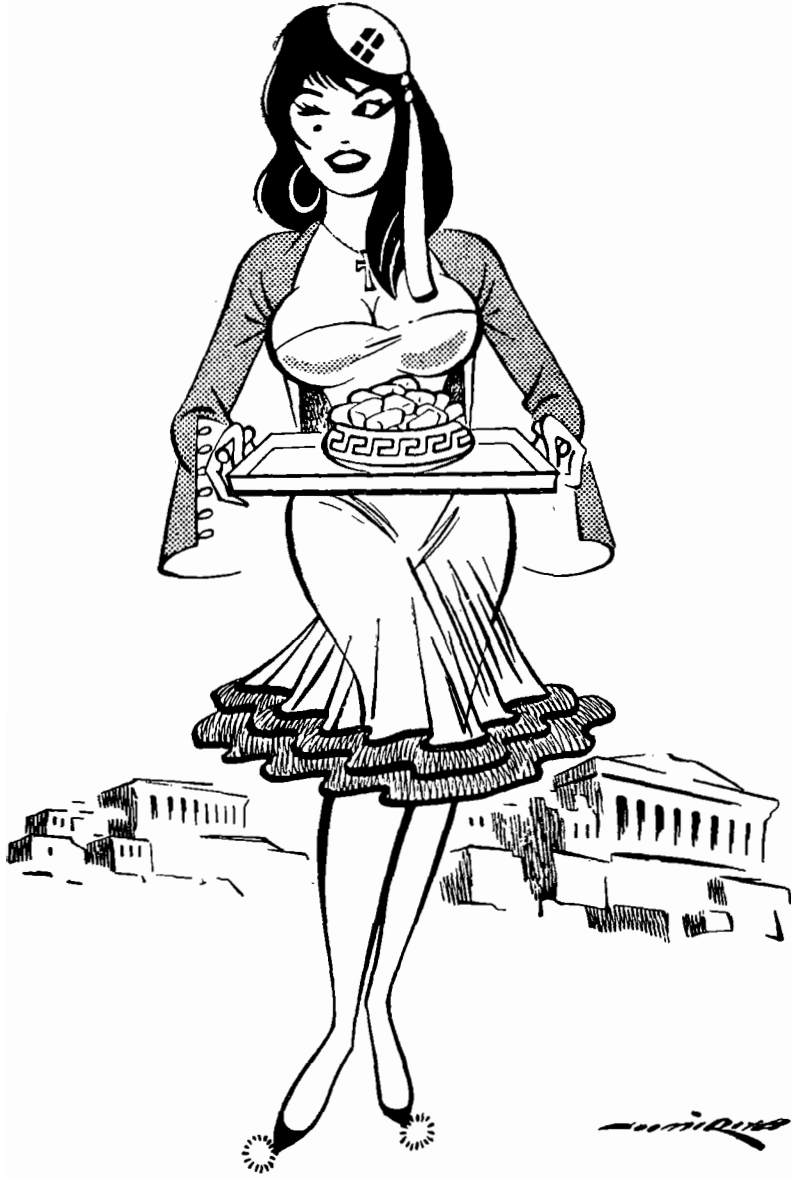
— Kör olayım yalanım varsa..

— Peki nasıl yapmış?..

İzinsiz gösteriler yasak... — Gazeteler —

Bekçi — Kimden izin aldın lan?..

Yunan lokumu!

— Hani 27 Mayıs'tan sonra Hal'den çıkarılan kabzımallar vardı ya?..

— Eeee?..

— İşte onlardan dördünü nasıl yaptıysa yapmış, tekrar Hal'e yerleştirmiş...

— Belediye'den uydurmuş işi ni demek ki?..

— Bilmem artık.. Yapmış.. Yaptıktan sonra da komisyonunu almış. Bu işi beceren kariya akılsız karı denir mi?..

— Ne münasebet kardeşim...

— Hah işte, bu akıllı karıdaki göğüslerin bir tekini görsen, vallahi bayram balonundan ayırd edemezsin. Hani ne oldu akıl fikir meselesi?..

— Tabii kardeşçğim.. Kendi karıları, inbat yemiş ham incir gibi kaldığı için, Avrupa doktorları öyle söylüyorlar. Et fıkara-larının tesellisi bu.. Monokini modasının ilk çıktığı günlerde, Belediye Başkanı Haşim İşcan denize girmişti de, gazete de onun göğüslerinin resmini basmıştı. Vallahi o göğüsler, maşşallahı var, senden benden aşağı kalmaz. Şimdi buna karşılık, Haşim İşcan'a zekâvetsiz mi diyeceğiz biz?..

— Hiç bile değil. Bir defa, Belediye'nin yarından çoğu Demokrat.. Bu kadar Demokratla tek başına cedelleştigine göre, zekâ-

vetten yana hiçbir eksiği olamaz. Haşim İşcan dedin de, aklıma geldi kardeşim. Hani şu Kıbrıs işindeki Feridun Cemal Erkin'in göğüsleri nasıldır acaba?..

— Bilmem.. Gazete onun hiç resmini basmadı. Ama İsmet Paşayı sorarsan, onun denize girerken resmini gördüm, kırk bir kere maşşallah, vallahi her bir teki yarım okka çekiyor.

— Ayol kardeşim, sen de tartmış gibi, okkasıyla söylüyor-sun..

— Tartmadım ama, işittim. Halk Partisinin bir kongresinde söylemişler. «İsmet Paşanın bilmem neresi iki okka çekiyor, bilmem neresi de altı okka» demişler...

— Radyo söylemiş mi bunu?..

— Şimdi radyo tarafsız olduğu için, kimsenin şu tarafını, bu tarafını kurcalıyamıyor.

— Kardeşçğim, bence bu lâfı hiç uzatmayalım. Bana soracak olursan, kimin göğüsleri büyü-kse, zekâveti de ziyade olur.

— Vallahi al benden de o kadar.. Ben her zaman için kendimle iftihar ederim. Çatlasın maşatlık kozalağı karılar. Vallahi de çatlasın, billâhi de çatla-sın!

Adnan VELİ

Ekmek dâvası

Kârı yolunda olan piposunu tüttürür,
Nefesine güvenen borazanı öttürür.
İşin aslı: Bu hamur daha çok su götürür.
Sen de acele etme biraz beklemek lâzım;
Adam sayılman için «Bir fırın ekmek lâzım.»

* * *

Bunca gayrete rağmen Gerilik diz çökmedi.
Devrimci bu yolda az alnteri dökmedi.
Sıra (Ahdî Cedit)te «Devri sabık» sökmedi.
«Çağdaş uygarlık» için daha çok emek lâzım,
Demek çoğumuz için «Bir fırın ekmek lâzım.»

* * *

Kolay tırmanılmaz Makam çok sarp bir bayır.
Madem ki sen bizdensin biraz da bizi kayır!
Diplomat adayları bir şeye demez «Hayır!»
Seçim bölgede refah tohumu ekmek lâzım,
Gerçeği öğrenmeye «Bir fırın ekmek lâzım.»

* * *

Milleti birbirine düşürürler ne hakla?
Birçok haber yayılır halka «Özel kulak»la.
Bir rey için atarlar her meydanda yüz takla.
Bunlara aday değil, Hokkabaz demek lâzım;
Aday sayılmak için «Bir fırın ekmek lâzım.»

* * *

Onlar Viski sodayla alırken aperatif,
Köylüye zırnık vermez köyde kooperatif.
Hakseverlik, eşitlik bunlar ise «Ya Lâtif!»
Tanrıdan korkmıyandan her zaman ürkmek lâzım,
Adam olmamız için «Bin fırın ekmek lâzım.»

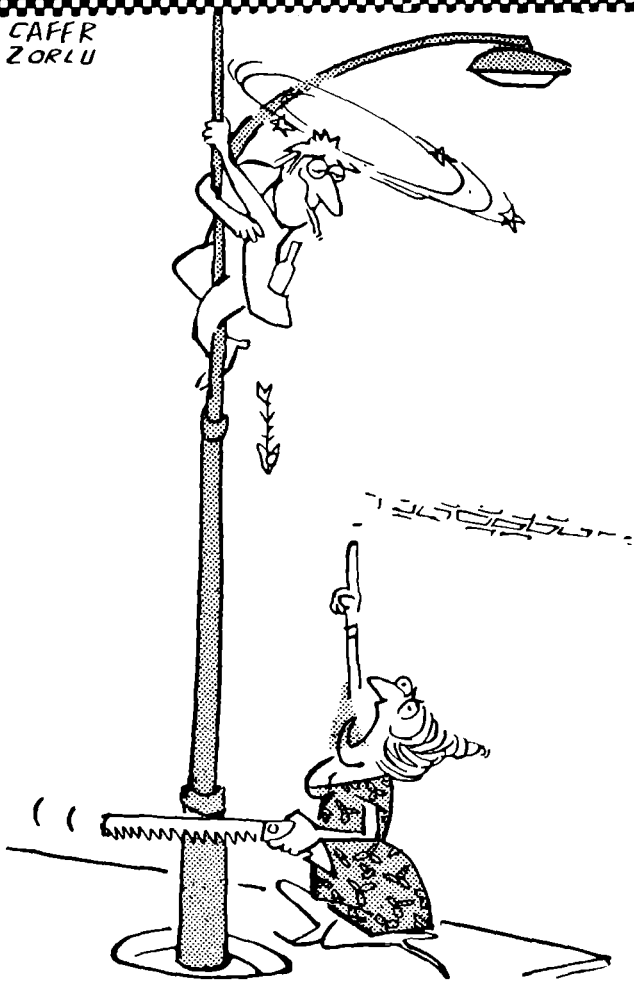
Salâhattin KUTLU

CAFER
ZORLU

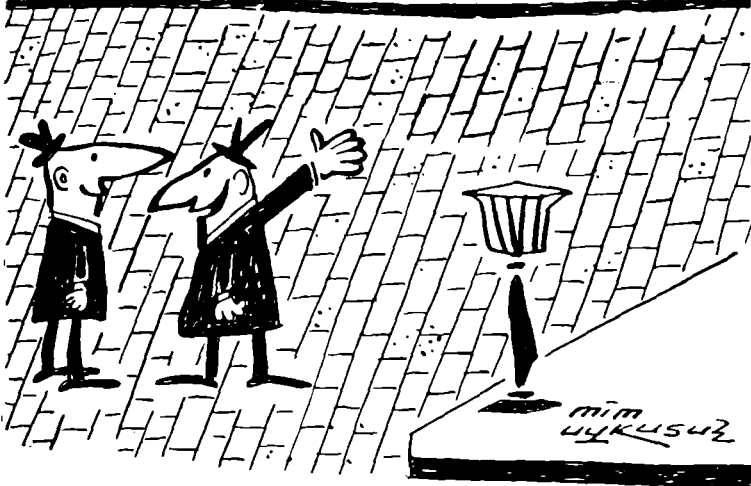
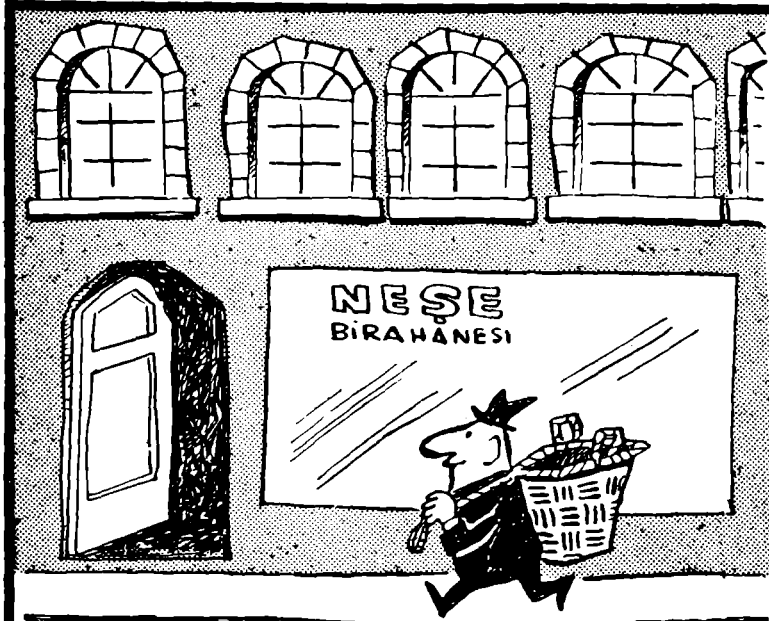

Çöpçüyü bekleyiş!

CAFFER
ZORLU

-HERİF İN AŞAĞI...YOKSA !..

-000... HASAN BEY BUGÜN TEDARİKLİ GELMİŞ!..

Bir Gelin İnsan Cihan

KAYNANA- NE YAPIYORSUN ?..NE YAP
DAMAT -MÜSAADE ET KAYINVALDE

GECENİN geç saatinde, bar-
banın meyhanesine, ayrı
ayrı yerden gelen körkü-
tük iki sarhoş tezgâha yanaşmış-
lardı.

Bir aralık yaşlısı, yanında
demlenen gence sordu:

- Nerelisin evlât?

- İstanbulluyum!

İhtiyarın gözleri parladı:

- Yaaa.. Demek hemşeriyiz
ha!

Ve meyhaneciye seslendi:

- Barba, bize birer tek... Ben-
den olsun bunlar... Delikanlı ile
hemşeri çıktık!

Rakılar geldi, ihtiyar kadehini
yanındaki gencin kadehi ile to-
kuşturarak:

- Haydi bakalım, hemşerilik
şerefine..

Kadehler bir yudumda boşal-
mıştı. İhtiyar sordu:

- İstanbul'un hangi semtinde
oturuyorsunuz?..

- Kadıköyünde..

- Yaa.. Ben de Kadıköyünde-
yim.. Barba.. Bize birer daha
ver!

Tekler geldi..

- Haydi semtimizin şerefine!

- Kadıköyün şerefine!

- Çok severim Kadıköyü...
Doğma, büyüme orahım...

- Ben de...

- Kadıköy'ün neresinde ika-
met ediyorsun aslanım?

- Yoğurtçuda..

- Öyle mi.. Ben de oralarda
otururum...

Ve çatala meze tabağının ke-
narına vurdu:

B
T
DA

e, durma caaaaak!

ORSUN?...
ŞİM, BEKÂRLIĞA VEDA EDİYORUM!..

— Barba iki tek ver... Şu me-
zeleri de tazele.. Burası yangın
yerine döndü..

Gelen kadehler tokuşturuldu:

— Yoğurtçunun şerefine...
— Yoğurtçunun şerefine...
İhtiyarın gözleri süzülmiş, di-
li peltekleşmişti biraz:

— Hangi sokakta?
— Fener sokağında...
— Fener mi?... Fener ha?... Fe-
ner!.. Bizim sokakta yahu... Bar-
ba! Bize birer tek daha.. Kom-
şuluk şerefine içelim..

Kadehler boşaldıktan sonra,
ihtiyar elini, genç adamın omu-
zuna koydu. Gözleri sevgi dolu
idi:

— Hangi, dedi... Hangi nu-
marada?

— Altmışaltı...

— Altmışaltı mı? Aman ne iyi..
Bizim numara..

Ve meyhaneciye seslendi:

— Barba, bize iki tek daha.

Pişkin meyhaneci, ikisi de bur-
nunu görmeyecek halde zom, o-
turdıkları yerde yalpalayan sar-
hoşlara hesap pusulasını uzattı:

— Vakit tamam beyler...

İhtiyar, cebinden bir onluk,
bir beşlik çıkarıp barbaya uzattı:

— Al, eksik, ziyade helâl ol-
sun!..

Biraz sonra, kolkola meyha-
nen çıkarlarken kırk yılın mey-
hanecisi ihtiyar Sotiri, onları tez-
gâhtakilere göstererek:

— Bu ihtiyar genç kimdir bi-
liyor musunuz, dedi... Komis-
yoncu Ragıp'la oğlu Yılmaz!

S. M. Y.

—HAAAYT...İÇMEDEN SARHOŞ OLDUM, YOK
MU BANA YAN BAKAN?...

BİR badana meselesi yüzünden, karı koca günlerden beri tartışıp duruyorlardı..

Bayan Şükran, evi baştan başa açık filizi boyatmak istiyor, kocası bay Süleyman da:

— Hanım, bugünlerde işlerimiz kesat, durup dururken başıma masraf kapısı açma.. Zamanı gelince yaptırırız!

Diyerek isteğini reddediyordu.

Fakat bayan Şükran, kocasının bu tüccar ağzına alışmıştı. İşler kesat gidiyor dediği günler kasasına deste deste yüzlükler girdiğini biliyordu. Başka bir yünden hücumu geçti:

— Kocacığım, evimizin bu eskimiş, ölü suratına benzeyen sararmış duvarları sinirlerimi bozuyor,

oldu, yazıhanede kimseler yok.. Grev mi yoksa?..

— Hayır, grev değil efendim, bir haftalık tatil lütfettiniz ya!

— Anlıyamadım..

— Dün saat ikide, yazıhaneye gelip, bana daktiloya, kapıcıya bir haftalık izin verdiğinizi unuttunuz mu efendim..

Bay Süleyman, düşmemek için duvara dayandı:

— Ben mi?..

— Evet efendim.. Son derece neşeliydiniz, hattâ bir aralık bize birer şarkı söylediniz.. Kapıcı Hasan'a yüzelli, daktilo Leylâ'ya üçyüz, kendime de beşyüz lira ikramiye verilmesi için bana emrettiniz, ayrıca daktiloya saçlarını sarıya

İLK Sarhoşluk Selâmi Yurdatap

bak bir filiziye boyansın, senin de ne kadar için açılacak..

Eli son derece sıkı, hesabî bir tüccar olan Süleyman, karısının saçlarını okşayarak:

— Şükrancığım, dedi. Bak senin de saçların sarı, kolundaki bilezikler de sarı ama benim sinirlerimi hiç bozmuyor, aksine bana neşe veriyor!

Kadının inadı tutmuştu bir kere:

— Bırak bu boş lâfları diye dayattı.. İki gün içinde bu ev istediğim renge boyanacak, yoksa..

Süleyman bey de karısının bu tehdidine karşı bir tehdit savurdu:

— Sen de bu badana meselesini kapamaz, her gün başımı ağrıtmaya devam edersen bugünden itibaren içki içmeye başlayacağım!..

Kadın, şimdiye kadar ağzına içki koymıyan cimri kocasının yüzüne küçürnser bir kahkaha attı:

— Sen mi?.. Gülelim bari... Ayol sen içki değil, susasan çeşmeye yanaşırsın!..

Bay Süleyman hiç cevap vermedi ve kendini sokağa attı. Her gün ö-nünden geçip de içine girmeyi aklından geçirmedeği bir meyhaneye daldı.

Meyhaneci erken, erken düşen bu müşteriyle güler yüzle karşıladı:

— Buyrunuz efendim. Ne emrediyorsunuz?..

Tezgâha yaklaşan Süleyman, kısa bir duraklamadan sonra:

— İçki ver, dedi.

Meyhaneci, arkasındaki rafta dizili olan şişeleri göstererek sordu:

— Şarap mı, Rakı mı? Votka mı, Cin mi?..

Süleyman bey, meyhanecinin en son gösterdiği zarif ve küçük şişeyi işaret etti:

— Sundan ver!

Kurt meyhaneci, bay Süleyman'ın ilk defa içki içtiğini anlamıştı. Hemen cin şişesini açıp müşterisinin önüne, seçme mezelerle koydu..

Süleyman bey, meyhaneci ile sohbet ederek cin şişesini bitirdi. Hesabını ödeyip sokağa çıktığı zaman zil zurna sarhoşturdu artık.

***

Ertesi gün ayıldığı zaman kendisini yatakta bulan Süleyman, etrafına bakındı. Karısının baş ucunda durduğunu görünce, hemen yatağından kalktı ve bir şey söylemesine meydan bırakmadan giyinip sokağa fırladı.

Yazıhanesinin bulunduğu binaya geldiği zaman saat ondu. Fakat tuhaf şey, yazıhanenin kapısı kilitli idi. Ne muhasebecisi, ne kapıcısı, ne de daktilosu vardı.

O civarda bulunan muhasebecisinin evine gitti. Pijamayla oturmuş rahat, rahat roman okuduğunu görünce köptü.

— Necdet, bu ne hal? Saat onbir

boyaması için cebinizden yüz lira verdiniz.

Bey Süleyman, en yakın bir koltuğa çıktı:

— Oğlum Necdet, dedi, çabuk bana bir bardak su getir, sonra giyinip bizim adamları çağır, işlerinin başına gelsinler... Dünkü olaylardan da bana hiç bahsetmesinler..

Süleyman bey, biraz dinlendikten sonra, sokağa çıktı bir lokantada yemeğini yedi yazıhanesinin yolunu tuttu.

İçeriye girdiği zaman, Necdet'in Leylâ'nın ve kapıcı Hasan'ın işlerinin başında olduğunu gördü.

Biraz içi ferahlamıştı. Tam odasına geçeceği zaman önüne kırmızı suratlı tıknaz bir adam çıktı. Onu hüsrutle selâmlıyarak elindeki kartı gösterdi:

— Beyefendi, dün vadettiğiniz yardımı almaya geldim..

Bay Süleyman şaşırılmıştı. İlk defa gördüğü bu yabancıya hayretle sordu:

— Sen kimsin?..

Adam, ellerini oğuşturarak:

— Efendim, bendeniz Keyf meyhanesinin sahibiyim. Dün bize teşekkürünüzde sizinle bir hayli dertleşmiş, icraya ikibin lira kadar borcum olduğunu, bunu ödeyemezsem meyhaneme haciz konulacağını söylemiştim. Bunun üzerine cebinizden bir kart çıkarıp arkasına: (Kartımı getiren bay Agob'a iki bin lira verilecektir) yazıp imzaladınız ve: (Bunu yarın bizim muhasebeciye götür, sana bu parayı versin, sonra bana yavaş yavaş ödersin) dediniz.

Bay Süleyman, kartını ve yazısını tanıdı. Boğuk bir sesle muhasebecisine seslendi:

— Necdet oğlum, şu adama ikibin lira verilecek.. Ve odasına girmekten vazgeçerek sokak kapısına doğru yürüdü. Kapıda, bir atı yularından tutmuş orta yaşlı bir adamın beklediğini görünce birdenbire öfkeden gözü döndü:

— Ne duruyorsun burada?.. Çek

beygirini... Burası ahrı değil!.. Diye gürledi.

Adam soğukkanlıydı. Gülmüsiyerek cevap verdi:

— At benim değil beyefendi, sizin..

— Anlamadım..

— Dün.. Hani bu atı görmüş: «Aman bana sat, Veliefendi'de yarışlara sokayım» demiştiniz ya!..

— Hiç hatırlamıyorum..

— Biraz düşünün lütfen... Hattâ benimle Agob'un meyhanesinin karşısındaki arsada pazarlık ederken etrafımızı saran çocuklara beşer lira dağıtıp yanımdan savmıştınız?

Süleyman bey bitkin halde yazıhanesine döndü, ve işaretle yanına çağıracağı muhasebecisinin kulağına fısıldadı:

— Aman Necdet şu herifin avucuna birkaç lira sıkıştırıp defet buradan... Ben eve gidiyorum, başım çatlıyor ağrıdan!..

***

Süleyman beyi kapıda karşılayan karısı sevinçle boynuna atıldı:

— Ah benim bir tanecik kocacığım çok teşekkür ederim sana... Nihayet istediğimi yaptım!

Süleyman bey şaşırılmıştı. Bilmeden yeni bir halt mı etmişti yoksa?.. Âdeta kekeleyerek sordu:

— Hangi isteğinden bahsediyorsun Şükran?..

Kadın, neşeden kahkahalaşan bir sesle:

— Baksana içeriye, dedi, gönderdiğin badanaçılar, boyacılar işi yarılabilir bile..

Hafif bir baygınlık geçiren Süleyman bey Şükran'ın kolları arasına yığılıverdi.

Selâmi Yurdatap

✱

Sevdalı milyoner

Yaşlı milyoner günlerdir genç ve güzel bir kadına kur yapıyordu, ama kadının aldrığı yoktu. Nihayet bir gün:

— Sizin için her şeyi yapmağa hazırım, dedi, apartmanı-
nı beğenmiyorsanız hemen değiştiririm, yatımı küçük buluyorsanız hemen daha büyüğünü alırım, Mercedesim ağır gidiyor dersanız hızlı giden bir spor araba alırım...

Kadın, sabırsız, ihtiyarın sözünü keserek:

— Her şey yerli yerinde kalabilir, dedi, yalnız siz şu kafanızdakini değiştirin...

***

Gamsızlar

Oldukça züppe bir kadındı; yazın İtalya dönüşü bir arkadaş ile konuşurken:

— Doğrusu, dedi, şu Venediklilere şaştım. Ne vurdum duymaz insanlar...

Arkadaşı şaşkın:

— Neden? diye sordu.

— Nedeni var mı şekerim, diye beriki cevap verdi, şehri su basmış, onlar hâlâ şarkı söylüyorlar...

Yazısız

Hayvanlar

Müşteri pür hiddet otel müdürünün yanına geldi ve yakasını kaldırarak:

— Bu ne rezalet, diye bağırdı, bakın üzerimde bir bit var...

Beriki hiç istifini bozmadan cevap verdi:

— Sizin için oldukça kötü bir haber, zira hayvanlarla gelenleri otele kabul etmiyoruz...

Kötü haber

Falci, kadının elini dikkatle tetkik ettikten sonra:

— Doğrusu pek iyi şeyler görüyorum diyemem, dedi, üzücü bir şey ama yakında dul kalacaksınız, kocanız âniden ölecek...

Kadın heyecanla:

— Bari, dedi beraet edecek miyim, onu da söyleyin...

Bekârlık

İki bekâr konuşuyorlardı. Biri:

— Şimdiye kadar birçok yemek kitabı, aldım, hiçbirini işime yaramadı, diye söylendi.

Arkadaşı sordu:

— Zor mu oluyor?

Öteki devam etti:

— Hem de nasıl, hep «temiz bir kap alın» diye başlıyor...

Cesaret

Jale güzel ama, o derecede de ukalâ, burnu büyük, kimseleri beğenmeyen bir kızmış... Bir gün:

— Benim evleneceğim adam çok cesur olmalı, diye ortaya bir lâf attı:

Salonda bulunanlardan biri mânâlı bir tebessümle tasdik etti:

— Zaten seninle evlenmek için ancak öyle olmak lâzım...

— Müsaadenizle, bayanlar... Size lâf atabilir miyim?..

Ceza !

Leylâ, o gün eniştesile plâja gitmişti. Bir aralık, kumda güneş banyosu yapan eniştesine doğru koşarak bağırdı:

— Enişte, şu kayanın kenarında bir yengeç baldırımı ısırdı.

Eniştesi gülerек cevap verdi:

— Dur sen hele, o çapkını ceza olarak tutup pişireyim de mahcubiyetinden nasıl kızdığını görürsün!..

Tahrik

Boksörler ringe çıkmışlar, hakemin işaretini bekliyorlardı; ensesi kalın, burnu ezik boksörün yanına yaklaşan antrenörü, rakibini göstererek:

— Dedikodu yapıyor gibi olmasın ama, dedi, onu dün karınla gördüm...

Para

Avukat bu çok zor dâvayı usulhıkla bir müdafaa ile kazanmıştı; müvekkili ellerini oğuşturarak yanına yaklaştı:

— Size ne söyleyeceğimi, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,

Avukat mânâlı bir gülümseme ile:

— Bunda bilemiyecek bir şey yok, Fenikeliler parayı icat ettiklerinden beri her şey çok basitleşti...

Tartışma!

Fırtınada gemileri batan üç İngiliz, ıssız bir adaya çıkmışlardı, bir gün içlerinden biri:

— Sade suya ebegümeci çorbasını sevmiyorum, der.

Bir sene sonra diğeri:

— Sade suya ebegümeci çorbasını sevmiyorum, der.

Bir sene sonra üçüncüsü konuşur:

— Bıktım artık, sizin bu mânâsız münakaşalarınızdan, ayrılaacağım sizden!.

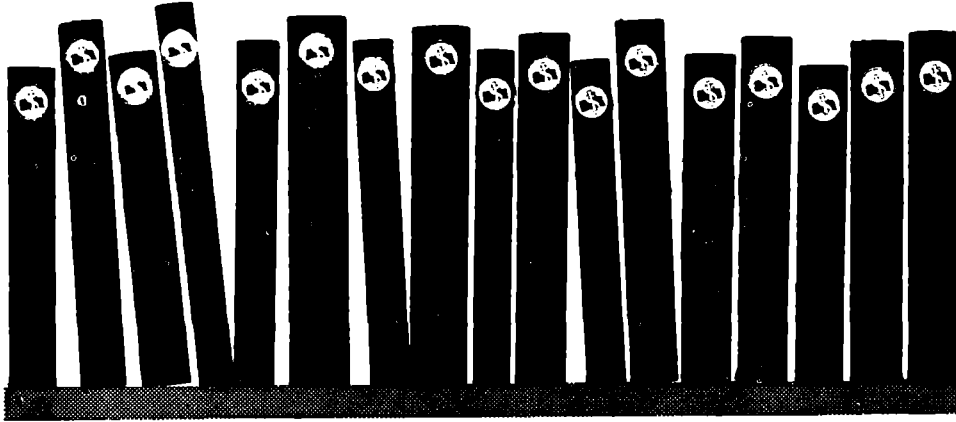
Sinek

Adam, garsona çıkışır:

— Bu ne biçim iş, çorbamda sinek var...

Garson, pişkinlikle:

— Beyefendi bu kadar kızacak ne var, der... Bir kaşık bile içemez...

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlarından

2 YENİ ESER

ATATÜRK'ÜN DEVRİM DESTANI

Yazan: Bekir Tünay

KOMUTAN ATATÜRK

Yazan: Gen. Celâl Erikan

KOMUTAN ATATÜRK

ATATÜRK'ÜN DEVRİM DESTANI

Umumi Tevzi Yeri
ANIL YAYINEVİ
(İst. Vilâyet karşısı)

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Atmak

ŞAİR Kanlıcalı Nihad Bey, Bâbü'lde çalıştığı yıllarda, Akşamları işinden çıkınca bir kira kayığına biner, tâ Kanlıca'ya kadar bu kayıkla gidermiş. En büyük zevki de kayığa binerken biraz rakı, biraz meze falan tedariklemek; bir yandan deniz üstünde ağır ağır süzülürken bir yandan da ağır ağır demlenmekmiş.

Bir gün yine bu şekilde öteberisini düzüp rakısını koltukladuktan sonra Boğaz'a doğru yollanmış. Nihad bey, hem içkisini içiyor, hem de yalılarının altından geçtiği tanıdıklarla pencere altı sohbeti ediyormuş.

Bu sırada kayık Rumelihisarına varmış. Altından geçtiği yalı, bazı taşkın hareketlerinden ötürü, (deli) diye anılan Deli İsmail Paşa'nın eviymiş. İsmail Paşa da şairi sevip sayanlardanmış; İki ahbab bir süre pencereden, kayıktan hoşbeş etmişler. Paşa, şairin demlendiğini görünce:

— Dur Nihad Bey; sana meze yolluyayım.

Diyerek, pencereden iyi cinsten iki tane portakal atmış.

O gün keyfi üstünde bulunan Nihad Bey, paşayı kızdırıp şakalaşmak için; arka arkaya ve durmadan teşekkürlere koyulmuş. Bu teşekkürler öyle sürrekli, öyle aşırı bir hal almış ki İsmail Paşa dayanamamış; kaşını gözünü oynatmağa başlayarak:

— İyl amma birader, diye kahırlanmış. İki portakal için bu kadar teşekkür etmeğe değmez.

Nihad Bey, zaten böyle bir söz bekliyor ya; hemen:

— Aman nasıl değmez paşam? demiş. Değer, değer, hattâ çok fazlasına değer. Malûmya delilerin âdetleri insanın üstüne lâzımlık falan gibi kötü şeyler atmadır. Şükür ki siz böyle yapmadınız, bilâkis portakal attınız. Nasıl sevinip teşekkür etmiyeyim?

Bu münasebetsiz cevaptan dolayı gerçekten deli divaneye dönen paşa, uşaklarına:

— Durmayın, hemen kayığa atlayıp yakalayın şu pezevenği; adam akıllı bir dayak atın.

Yollu güreleşmiş. Nitekim uşaklar da şimşek gibi harekete geçmişler ama: kayıkların kayıkhaneden çözültüp sulara indirilmesine kadar Nihad Beyle kayıkları, var güçleriyle küreklere sarılıp Kanlıca'yı bulmuşlar. Şair, ne olur ne olmaz düşüncesiyle, uzunca bir süre İsmail Paşa'nın yalısının yakınlarından geçememiş.

✱

ESKİ TÜRK MİZAHİ:

Zabıta olayları

Mütareke yıllarında İstanbul'da çıkan (Alay) dergisinde yayınlanan ve zamanın yazarları ile şakalaşan yazılardan biri:

«Akşam» arkadaşımızın kıymetli muharrirlerinden Falih

— Bütün bu civardaki meyhaneleri kapıyorlarmış... Zavalı Üniversite profesörlerine öyle acıyorum ki!
— Acuma azizim, acuma... Onlar nasıl olsa ilim dalgası içindeler!

Eski Şiirde Mizah

Biçare testi!

Sultan Abdülâziz, bir gün bir nişan testisine kurşun atıyor, fakat bir türlü vuramıyormuş. O zaman mabeyn kâtiplerinden bulunan Ziya Paşa, hemen oracıkta şu dörtlüğü söyleyivermiş:

Padişahım; sanmakim vurmaz nişanı kurşunun

Mâhu çâk eyler tüfengin girse mihrin koynuna!

Satvet-i şahaneden biçare testi havfedip,

Belki kurşun işlemez bir muska takmış boynuna..

Diş ağrısı!

Mizahçı şairlerden Hüseyin Rifat beyin, dişinin ağrımaları üzerine, yazdığı bir rûbal:

Görmedim âlemde ben hiç bir rahat,

Hep itişmektir köpeklerle isim;

Şöyle dursun harici düşmanlarım.

Bir de iç düşmandır ağızda dişim..

Rıfki bey biraderimiz dün akşam Sirkeci'de tramvay beklerken, sabık «Alemdar» başmuharriri Refi Cevad (Ulunay) bey yanına sokularak biraz hoşbeşten sonra; yeni bir makine icad ettiğini ve bu makinenin bir başından konulan beyaz bir kâğıdın o bir başından başmakalesi, çeşitli havadisleri, resimleri, hattâ ilânları ile birlikte mukemmel bir gazete olarak çıktı-

ğını; bunun için muharrir, muhabir, musahhif, mürettip, kilşe paralarına lüzum kalmadığını ve bu makineyi icad için tam altı yıl çalıştığını, bin iki yüz lira para sarfettiğini söylüyerek; elindeki çinkodan yapılmış eski bir gramofonu Falih Rıfki beye iki bin liraya sokuşturup kaçmışsa da, kısa bir müddet sonra polis tarafından derdest edilmiştir.

Tarihte Mizah

Tevii götüren zirva

BİRİNCİ Cihan Savaşı'nda Osmanlıların müttefiki bulunan Avusturya'nın imparatoru Şarl, Sultan Reşad'ı ziyarete gelmişti. Padişah, yorgun ve hastaydı; bu çeşit resmi ziyaretleri karşılamaktan hiç hoşlanmıyordu. Buna rağmen, mecburen, bütün protokol şartlarını yerine getiriyordu.

Şarl'ın İstanbul'dan ayrılmasından iki gün önce şerefine bir askeri geçit resmi yapılması kararlaştırılmıştı. Tam saatinde imparator ve yanındakiler gelip yerlerini almışlardı ama daha Sultan Reşad görünürlerde yoktu. Üç dakika, beş dakika, on dakika derken tam yirmi dakika geçmiş, fakat padişah hâlâ gelmemişti. Kızgın bir Temmuz güneşi de ortalığı kavuruyordu. Hal böyle iken ev sahibi hükümdarın ortalarında gözlükmeysi misafir hükümdarla emrindekileri eni konu hiddetlendirmeye başlamıştı.

Sadrâzâm Talât Paşa, bir tarafta hem şışmanlığının, hem sıcağın, hem de bu ağır durumun sorumluluğu ile buram buram terleyip duruyordu. İşte tam bu sırada İmparator Şarl'ın saray Nazırı, asabî bir halde, onun yanına geldi. Bayağı sert bir ifade ile:

— Çok üzgünüz efendim; dedi. hükümdarımız program dışında böyle bekletilmemeli idi. Durumu protesto etmek için gönderilmiş bulunuyorum.

Talât Paşa, en zor durumlar da bile vaziyeti kavrayıp ona göre davranmakta mahirdi:

— Program dışı olur mu ekselâns; cevabını verdi. Bilâkis tam programa göre davranıyoruz.

— Programa göre mi? Bu bekletiliş program gereği midir?

— Tabii. Siz, önceden, hükümdarınız için yapılacak merasim ve teşrifatın aynen daha önce gelmiş bulunan Alman imparatoruna yapılanın aynı olmasını bizden istemiştiniz. Biz de öyle yapıyoruz. Çünkü bundan önce Alman imparatoruna da böyle davranılmış, o burada yarım saat bekletilmişti. Yalnız biz size iltimaslı davrandık; sizi yirmi dakika beklettik. Ama rica ederim, bundan Almanların haberi olmasın ki onları gücendirmiş olmalıyım.

Avusturya Saray Nazırı;

— Yaa... öyle mi? o halde özür diler, teşekkür ederim.

Diye yerine dönerken Talât Paşa, şaşkın şaşkın yüzüne bakan yanındakilere «Ne yaparsın?» gibilerden mahcup mahcup gülmüşüyordu.

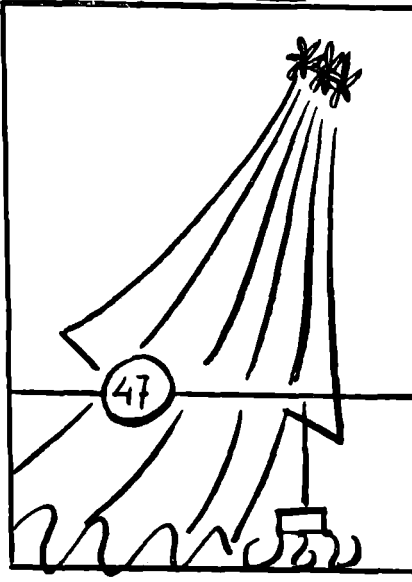
✱

Meyvaların dili

İncir: Tam dişime göresin.
Çiğlenbik: Esmerde mi hevesin.
Karpuz: Kıpırmızı kan gibî.
Nar: İçerim külhan gibî.
Üzüm: Tanesinden suyu hoş.
Hindistan cevizi: Kafanın içi boş.

SATILIK GELİN İSVABİ

YAZAN- ADNAN TAHER
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

BİR MİRASCI ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 40 —

Haber vermek için o akşam Recep Bey'le birlikte Mis Kampea'nın kaldığı otele gittik. Recep Bey, yarı işaretle yarı Türkçeyle, kararı bildirince kadın bir gülme tuttursun da bülbül gibi Türkçe olarak,

— Beni bur'ın kimse dışarı atamaz!.. demesin mi?

Şaşıp kaldık.

— Neye atamazmış! Hükümet kuvvetleriyle atılacaksınız...

— Beni hiçbir kuvvet atamaz... Çünkü...

Gülüyor.

— Neymiş?

— Çünkü ben Türküm ayol... Hay enayiler, beni tanımadınız, ben Gülcan Keklik değil miyim kakavamlar... Baktım sizin elinizden kurtuluş yok, baldırımı açsam «ahlâkı bozdu» diye zabıt tutarsınız, belimi göstersem «ahlâkı bozdu» diye mahkemelere verirsiniz... Ya öyle mi? Ben de Avrupa'ya gidip, striptizci oldum, iki-üç sene dışarlarda sürüp Mis Kampea diye geldim buraya...

— Demel!.. Amma da değişmişsin kız... Hiç tanımadık...

Recep Bey'e,

— Seni Ankara'ya aldırta kim? dedi, ben sana dememiş miydim «Sen benimle çok uğraşma, ben sana otomobilimin kapısını açtırır kapatırırım sonra» diye.

Recep Bey,

— Pes, dedi, ben sana pes ettim...

— Demek ben ellisinde, altmışında masum kocaları ayartıp ahlâkını bozuyormuşum... Vah ağucuk koca bebekler... Siz beni burdan bir yere gönderemezsiniz. Burası benim memleketim... Bu sefer göstermedik yerimi bırakmadım, neden gene eskisi gibi zabıtlar tutamadın?

Recep Bey,

— Anlamam, ben emir aldım, seni götürceğim... deyince,

— Bana bak, dedi, hani yanımda bir Alman var, her gece orangeri kılıfına girip beni soyuyor; kafamı kızdırma, sonunda o orangeri kılıfını sana giydirir, o işi de sana gördürürüm... Git söyle ben ecnebi değilim...

Evet, işte böyle... Sınır dışına atamadılar. Bu iş de böylece gizli kaldı. Keklik de bir daha dansözlük filân etmedi, bir daha da onu görmedik... Yalnız duydum ki, çok zengin bir adamla evlenmiş...

Fakat bişey söylüyeyim mi, işte sana yemin, hem vallahi hem billâhi, hani o soyunduktan sonra ışık göbeğinde toplanıyordu da, göbeğini döndürüyordu ya, ben daha o göbeği ilk görüşümde «Yahu, imkânı yok bu kadın yabancı olamaz, bu göbek bizim yerli göbek...» dedim ve tanıdım. Bunca yılın adamıyım, hiç tanımaz mıyım yerli göbeği... Halis bizim yerli malı göbek. Ne

kadar kendini değiştirmişse de, gene de göbeğinden anlaşıyor. Bildiğim halde ben nasıl oldu da ecnebi artisti diye yuttum. İşte buna hâlâ yanarım...

SON DERECEDE ENTELLEKTÜEL BİR KADIN

Size yanlış söylemişler. Ben şöyle böyle tanırım... Evet, hakkında çok şeyler duydum ama, yakından tanımam, o kadar iyi bilmem... Yalnız bir gece görebildim ben Naime Hanımı. O gece de evi o kadar kalabalıktı ki, fazla bişey de konuşamadık.

Efendim? Ne biliyorsam, sizi ilgilendiriyor, öyle mi? Ne bakımdan ilgiliniyorsunuz acaba, sorabilir miyim? Yoksa siz de mi şairsiniz? Öyle bile olsa, Naime Hanım herhalde şimdi yaşlanmıştır. Peki, kendisini bulsanıza... Siz de onu arıyorsunuz demek... Niçin? Akrahanız oluyor... Hımm... Halanız mı? Yaa...

Bilmiyorum kardeşim, hiç bişey bilmiyorum... Başkalarından duydum efendim, dedikodu... Hem sonra seneler geçti, şimdi hiçbir aklımda yok ki...

Halanızı tanıdığını size kim söyledi? Sedat Bey mi? Acaba hangi Sedat Bey? Nasıl? Baygın Sedat mı? Hımm... Bizim Sedat... Şimdi nerde Sedat? Yaa... Ben onu Avrupa'da bir yerlerde sanıyordum. Öyleyse Sedat bey anlatmadı da, bana neden gönderdi sizi? Sedat daha iyi tanır... Hasta demek, yaa... Çok mu hasta? Eee, tabii... O benden çok yaşıdır. Ben daha lisede talebeyken, o koskoca adamdı. Hattâ sanat dergilerine tenkidler yazardı. Ben de o vesileyle tanıdım onu.

Ben o zamanlar şiir de yazardım. Bakmayın, şimdi burda otomobil acenteliği yaptığımı. Şimdiki işimle bir münasebeti yok ama, maalesef o zamanlar bir nebze şairliğimiz de vardı. Hahhahhah... Hiç şairlik halim yok, değil mi? Bakmayın siz görünüme; ruhum incedir, çok

hassas bir kalbim vardır. Kendimi methetmek gibi olmasın ama, iyi şiirler yazardım. Arasıra şimdiki şiirlere bakıyorum da yani, onlarınkini şiir demeye bin tane şahit ister; şiiri de rezil ederler. Vaktim olsa yine şiir yazmak isterim ama, nerdeee, işten güçten vakit yok ki...

Gençliğimde bir miktar şiir yazdım ama, tabii istiyerek olmadı, mecbur kaldım da ondan şair oldum. Katiiyen içimden gelerek değil... Efendim, annem üveğiydi. Lisenin onuncu sınıfında da çakmışım. Yaşım da ilerlemiş, yirmiki yaşındaydım. Evde huzur yok... Babamla aramız açık. Üstelik fakiriz de... Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de hasta oldum, çok zayıf düştüm. Verem olduğumu sanıyordum. Verem olmamışım ama bana öyle geliyordu. E bu durumda bir genç, şair olmaz da ne yapar? Ben de mecbur oldum şiir yazmaya. Çok güzel şiirler yazıyordum vallahi... İnanmazsınız ama, çok beğenilirdi şiirlerim. Hassasım, çok rakık bir kalbim vardır, bakmayın bu halime siz. Hiç görüldüğüm gibi değilimdir. Yolda giderken dilenen sakat bir çocuk görsem, hiç dayanmam, görmemek için ya başımı çeviririm, ya yolumu değiştiririm...

Malûm ya, her işin bir piyasası vardır. Meselâ şimdi ben, otomobil acenteliği, yedek parçacılık yapıyorum, değil mi, işin piyasasının içine giremezsem, bu işi yürütemem. Tabii şairlik de böyle... Ben o zaman kendi kendime şiirler yazıyordum ama, şiir piyasasına girmeyince şair olunmaz ki... Neyse, ne demişler hanı, arayan mevlâsını da bulur belâsını da, demişler. Ben de araya şiir piyasasının içine düştüm. Evet, her işin ayrı bir piyasası var. Şair takımının, muharrir filân kısmının da oturdukları kahveler, buluştukları yerler, meyhaneler ayrı... Ben de düştüm bunların aralarına. Hattâ bu vesileyle mecmualarda birkaç şiirim de çıktı.

İşte o günlerde bizim şair muhitinde herkesin ağzında bir «Naime Hanım», «Naime Hanımefendi» lâfıdır dolanıp duruyor. Piyasanın ne kadar şairi, gazetecisi, muharriri varsa, hepsi tanıyor Naime Hanımı. Benim bir iyi huym vardır -huymu seveyim- bilmediğim bir şey geçti mi bir yerde, hiç bilmiyormuşum gibi davranmam, sanki ben de biliyormuşum gibi yaparım, ama lâfa da pek karışmam... Çünkü insan bozum olur. Sonra sonra, o bilmediğim meselenin ne olduğunu ondan bundan duya duya öğrenirim. İşte Naime Hanım'ın da kim olduğunu böyle öğrendim.

Bu Naime Hanım, herkesin ağızbirliği ettiğine göre «Son dercede entellektüel» bir kadınmış, öyle ki Türkiye'de entellektüellikte onun üstüne başka bir kadın yokmuş. Fransa'da, İngiltere'de, Almanya'da filân, onsekizinci, ondokuzuncu asırlarda ve şimdiki zamanda böyle bir takım entellektüel kadınlar varmış. Ama bu Naime Hanım, bizim memlekette bu türlü entellektüel kadınların ilk nümunesiymiş.

Anlıyabildiğime göre, son dercede entellektüel kadın olmak öyle kolay bir iş değil. Çünkü, bir kere çok zengin olacak ki, evinde haftanın bir günü memleketin bütün meşhur siması, elit tabakası, şairleri, mairleri, ressamı, messamları, muharrirleri filân toplansınlar, yesinler, içsinler, konuşsunlar, münakaşa etsinler.

Naime Hanım'ın evinde bu işe elverişli gayet zengin ve geniş bir salon varmış; oraya «Çarşamba Salonu» denirmiş, her çarşamba orada toplanılırmış.

Yine konuşmalardan anladığıma göre, Naime Hanım'ın salonuna girip çıkmayanlar katiiyen sanatkâr sayılmıyorlar. Piyasasına girdiğim halde neden beni şair saymadıklarını işte o zaman anladım. Naime Hanımın Çarşamba salonuna girmeyince şair olmanın imkânı yok. Şair, muharrir, romancı filân olmak için bir kere oraya girilecek. Sen ne kadar şair olsan, şiirler yazsan, çok kıymetli şiir kitapları çıkarsan, Naime Hanım'ın salonuna girmedikçe şairliğin tescil olunmuyor. Hani Ticaret Odasında kaydı olmayan bir insan nasıl bir muteber tüccar olamaz, bankalarca imzası tanınmazsa, şairler için de Naime Hanım'ın Çarşamba salonu öyle.

(Devamı var)

Akbaba

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: **Şaka Matbaası**

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiatı: 100 kuruştur.

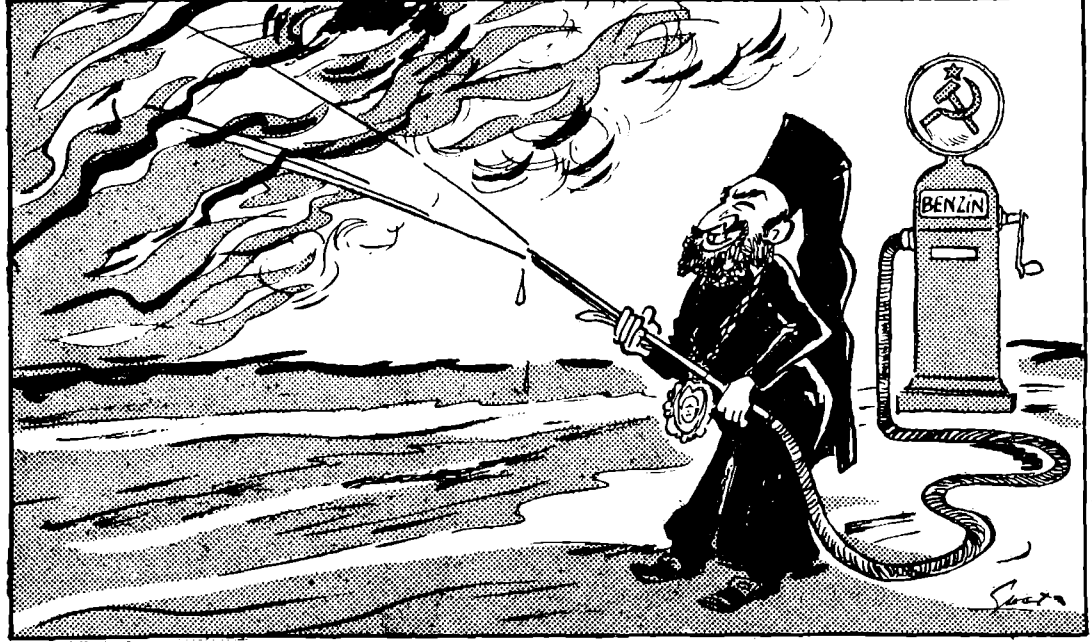

MİLLETLER GÜLÜYOR

ISLIK

Bir İtalyan karikatürü

Marius'la arkadaşı arasında:
— Hayır ola Marius evlendin mi?
— Eh öyle oldu!...
— Karın seni seviyor mu?
— Hayır!
— Demek sevmiyor!
— Bana tapıyor!!!
— Hay, şeytan hay! Adı ne?
— Bilmiyorum.
— Öyle şey olur mu? Peki onu nasıl çağırıyorsun?
— Çağırmiyorum ki...
— Sahiden mi hiç çağırmiyorsun?
— Hayır, ıslık çahyorum!
— Onu ıslıkla mı çağırıyorsun?
— Evet! Her dakika ıslık çahıyorum. Sabah, öğle, öğleden sonra...
— Kimbilir akşamları ne çok çahıyorsundur?
— Hayır. Akşamları asla!
— Niçin?
— Çünkü yatıyorum!
— Peki sonra...
— O zaman, o geliyor, kapıyı aralıyor, güler, ıslık mı çaldın Marius diyor!.

Kıbrıs'ta: Yangın çıkaran itfaiyeci!

MÜSAADE

Hollywood'un meşhur aktörlerinden Errol Flynn bir gün berberde, çok güzel ve çok genç bir kıza manikür yaptırıyordu. Yakışıklılığından emin olan aktör manikürcü kızıdan, o gece kendisine arkadaşlık etmesini istedi.

— Maaalesef! dedi kız, gelemem çünkü evliyim!
— Ama kocanız benimle beraber bulunmanızla öğünebilir.
— Vallahi bilmem kendisi sizi traş ediyor, bir soruverin!

GÖBEK!

Operatörün muayenehanesinden içeri köylü bir karıkoca girdi. Kadın kocasının ızdıraplarını anlattı, operatör de hastayı iyice muayene ettikten sonra:

— Madam, dedi, üzülerek söylüyorum, kocanızın göbeğini almak mecburiyetindeyim, razı mısınız?...
— Aa.. Tabii doktor bey! dedi kadın, bir işe yaradığı yok, üstelik de toz yuvası!!!!...

— Monokinilerde tahrik edici bir şey görmüyorum!

— Allaha şükür, her şeyimi keybetmiş değilim!

Akbaba

Gelecek sayıda

Aziz Nesin kendi sanat rekorunu aşan bir başarı ile mizah edebiyatımıza yeni bir şaheser kazandırıyor:

**Yeşil Renkli Namus
Gazi Operası**

Bu üç sayılık uzun hikâyeyi Akbaba bir sayıda veriyor.

★ Akbaba'nın bu sayısında birçok yenilikler göreceksiniz ve günlerce, eşsiz bir sanat eseri okumanın zevkini tadacaksınız.

Akbaba

Gelecek Hafta:

Cumhuriyet Bayramı Sayısı

28

Sahifa İlâveli

Akbaba

Gelecek sayıda:

Cumhuriyet Bayramını 28 sayılı ilâveli bir özel sayı ile kutlayacak olan Akbaba, bu fevkalâde bayram sayısında, size, birbirinden güzel hikâyeler, fıkralar, şiirler, karikatürlerle:

**Sahifalar dolusu
Neşe ve Nükte dağıtacaktır!**

Akbaba'nın ilâveli fevkalâde sayısında bütün sevdiğiniz imzaları bulacaksınız.

Cumhuriyet Bayramı Sayısı 28 sahifa ilâvelidir!

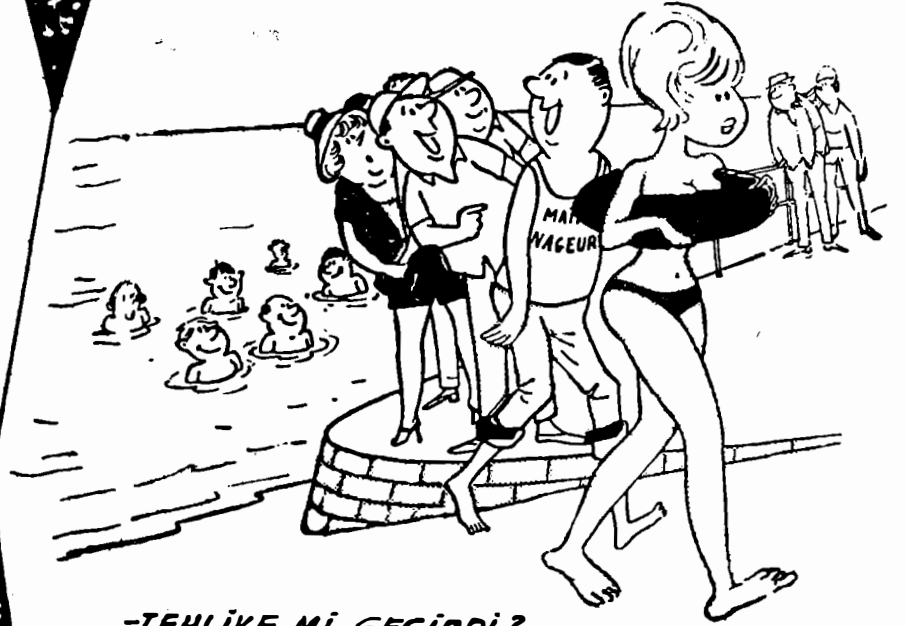
Diğer ya Karikatürleri

-BANA ÇOK GENÇ, ÇOK GÜZEL, ÇOK
TEMİZ BİR HİZMETÇİ KIZ YOLLA-
YIN... KARIM SEYAHATE ÇIKTI!..

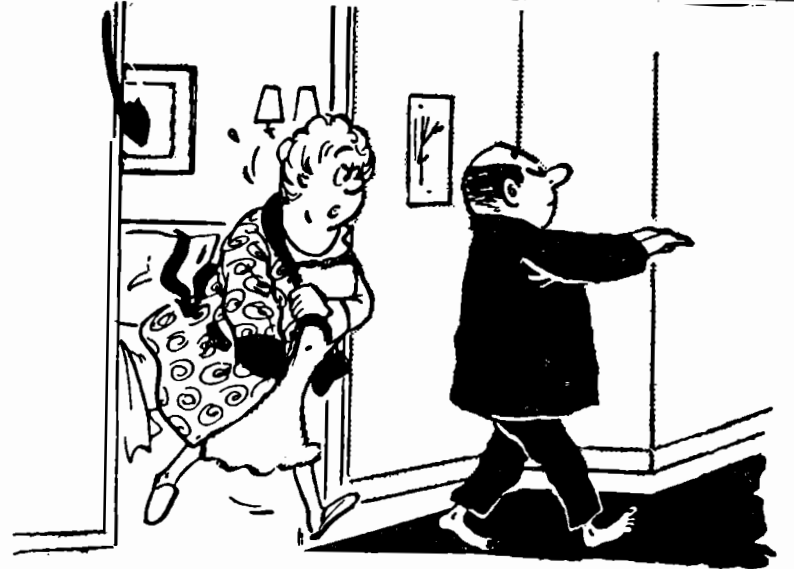
-PAOLO BENİ GÜZEL SAÇLARIM, FRANCO TAT-
LI BAKIŞLARIM İÇİN SEVİYORLARMIŞ...YA SEN?
-GERİ KALAN TARAPLARIN İÇİN!..

-TEHLİKE Mİ GEÇİRDİ?
-EVET, BİKİNİSİNİN ÜSTÜNÜ KAYBETMİŞ!

-NE TİTRİYORSUN AHBA P, ÖMRÜNDE
HİÇ ÇIPLAK KADIN GÖRMEDİN Mİ?

-DUR... BEN DE SENİNLE GELECEĞİM!..

Bu bir REKORDUR!

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf Sahiplerine
bir tek çekilişte

6 milyon lira

dağıtıyor. *Bu da bir*

REKORDUR!..

BU BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

40 APARTMAN DAİRESİ	
5 ADET	100.000 LİRA
10 ADET	50.000 LİRA
20 ADET	25.000 LİRA
50 ADET	5.000 LİRA

ZİRAAT BANKASI

AYRICA

33208 TALİHLİYE ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMIYELERİ VERİYOR

Kaptan Joschua 11 m. lik yelkenli bir tekne ile New Port dan hareket ederek 74.030 km. uzunluğundaki deniz yolu ile dünya turunu tek başına 3 sene, 2 ay, 2 günde başardı. Bu zaferine rağmen Joschua yüzmeye bilmiyordu.

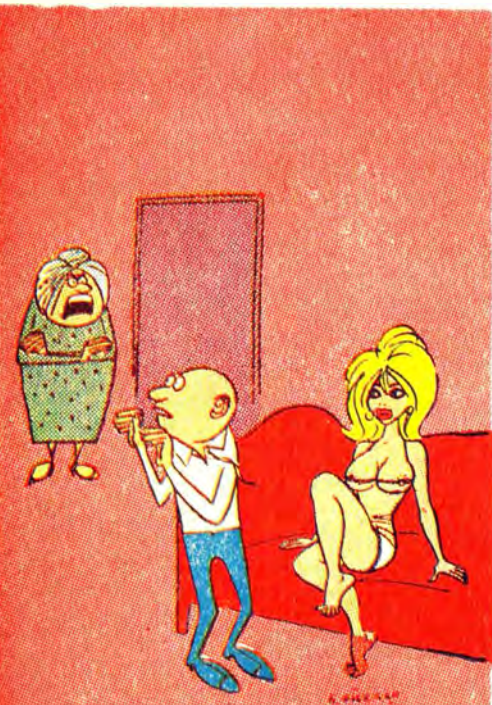
Aklınla

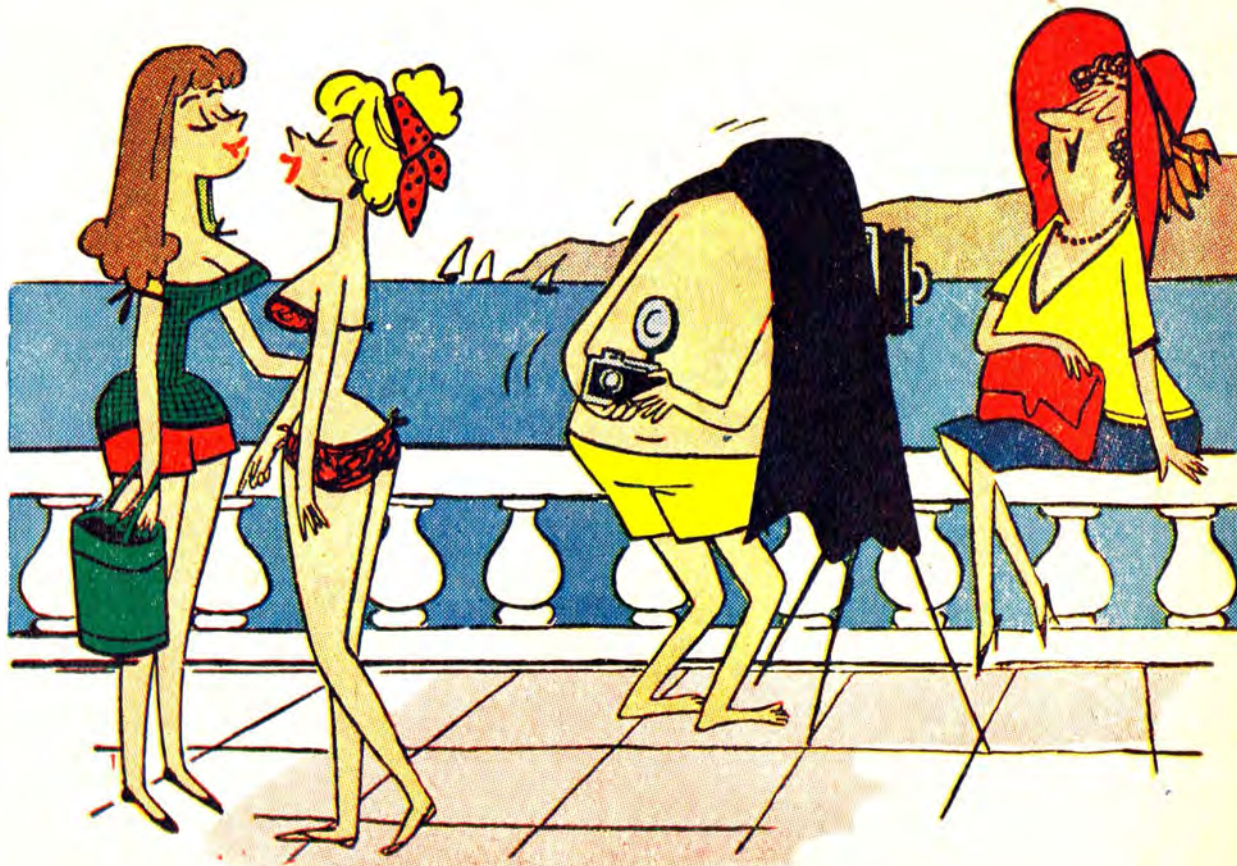
-SAKIN SAYFAYI ÇEVİRMEYİN. FERMUARIM AÇILDI!

-YAZLARI FEVKALÂDE ... KIŞIN DA BU MANZARANIN HAYALİYLE YAŞIYORUZ!

-FENA MI, KIZA MASAJ ÖĞRETTİYORUM, DİZLERİN AGRIDIKÇA OVAR!

-BÖYLE İYİ Mİ KOCACIĞIM?